

ONZE VOGELS

30e JAARGANG No. 3, MAART 1969

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS

Ussel

De

voor de
KWEEK:

..... **FORT-EGG**

..... **KWEEKVOER**
voor parkieten

..... **KLEURVOER**
voor roodfactorige
kanaries

*dan weet je
wat je voert!*

KONINKLIJKE P. SLUIS N.V., POSTBUS 4, WEESP

Ussel

De

BONDSBESTUUR

Voorzitter: A. van Liempd, Dr. Kuiperstr. 10, Breda, Telefoon (01800) 36137.

Secretaris: Joh. M. van Pelt, Vlaardingerdijk 331a, Schiedam, Telefoon (010) 26199.

Penningmeester: J. van Splunter, Vijverberg Zuid 44, Bergen op Zoom.

2e Voorzitter: E. Adama, Roggestraat 30, Apeldoorn, Telefoon (05760)-18631.

2e Secretaris: J. J. Krol, Trompstraat 16, Meppel.

2e Penningmeester: C. E. van Berkel, Vechtstraat 11, Bergen op Zoom, Telefoon (01640) 6314.

Leden: J. Broekhuizen, Karel Doormanstraat 69, Alphen a.d. Rijn, Telefoon (01720)-3823.

W. J. Derksen, Hogelandsingel 70, Enschede, Telefoon (05420)-18137.

J. M. Hoebers, Hoofdstraat 5, Horst, Telefoon (04709)-1264.

W. G. Oonk, Bergweg 37, Lochem, Telefoon (05730)-2107, na 18 uur.

J. C. Vos, Braillestraat 2, Grave, Telefoon (08860)-2978.

Chr. Walraven, Abt. Ludolfweg 136, De Bilt, Telefoon (030)-761208.

E. M. Wessels, Meyenhage 87, Rotterdam 23.

Juridisch adviseur: Mr. L. van Elderen.

BONDSBUREAU N.B.v.V.

Coehoornstraat 40, Bergen op Zoom.
Postbus 74, giro nr. 1148324, telefoon (01640) 5007.

Geopend: 8.00-17.30 uur.
Zaterdag gesloten.

LIDMAATSCHAP

Wie als lid van de N.B.v.V. wenst toe te treden, wende zich schriftelijk tot de secretaris van een in zijn plaats van inwoning gevestigde afdeling. Indien in de plaats van inwoning geen afdeling is gevestigd, kan men zich bij het Bonds-bureau als verspreid lid aanmelden. De contributie bedraagt in dit geval f 12,50 per jaar, bij vooruitbetaling te voldoen.

ABONNEMENTEN

Bij vooruitbetaling
Binnenland f 10,— per jaar
Buitenland f 11,— per jaar
Buitenland per luchtpost extra tarief volgens P.T.T.-kosten.

ADVERTENTIES

Voor advertenties — ook die van leden en abonnees — met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bonds-bureau van de N.B.v.V.
Kleine annonces, voor afdelingen — leden en abonnees op „Onze Vogels” van zuiver particuliere aard 5 cent per letter met een minimum van f 5,— per advertentie.
Zie voor verdere voorwaarden onder „Vraag en Aanbod”.

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.
De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publicatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich.
Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeelten daarvan is verboden.

Ontwerp en druk: Steens NV, boekdruk/offset, postbus 59 — Schiedam — Tel. (010) 260640*.

100

ONZE VOGELS

Maandblad van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers

30e jaargang, no. 3, maart 1969
oplage 45.000 ex.

Redactie: J. Broekhuizen, Karel Doormanstr. 69, Alphen a.d. Rijn, telefoon (01720) 3823. Chr. Walraven, Abt. Ludolfweg 136, De Bilt, telefoon (030) 761208.

Opgave abonnement bij het Bonds-bureau, Bergen op Zoom.

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 31 maart 1969

INHOUDSOPGAVE

	pag.
Oranjewewers	101
De agapornis fischerie	103
Oranje-Rood-Isabel Schimmel	104
Rustig temidden van kanongebulder	105
Lezers schrijven	106
Kleurkanarievererving (13)	108
De regenboogvink	111
Bosijsvogels	112
De adelaide rosella	113
Niet alle daagse waarneming	114
Honing- of nectarvogels	116
Onkruidzaden (hennepnetel)	117
Zijwegen via actie kanariepokken	118
Tamme grote lijster	119
Een ogenblikje	120
Enkele aspecten van de voeding van parkieten	122
Voor de kust van Wales	124
Het fenomeen - INO -	127
De rietgors	128
Tentoonstelling	130

Voorpagina: Blauwvleugel-IJsvogel, zie artikel op pag. 112 - Foto: Okapia

Wessel

De

ORANJE-WEVERS

Foto: Horst Müller

De kleurenplaat die bij dit artikeltje hoort spreekt voor zichzelf en het lijkt me dan ook overbodig u tevens nog een beschrijving te geven. Tussen de twee heren oranjevevers ziet u de pop, maar als u deze mannetjes zou zien in het pakje waarin zij zijn gestoken buiten de broedtijd, zou u waarschijnlijk niet geloven dat die muskleurige diertjes dezelfde zijn als die u hier aanschouwt in hun verblindende schoonheid. Buiten de paartijd zijn ze namelijk vrijwel identiek aan de dames en het moet voor de volièrehouder, die deze wevers bezit, dan ook telkenjare weer een belevens zijn deze metamorfose van nabij te kunnen observeren! Helaas willen de kleuren in gevangenschap dikwijls verbleken, hetgeen over het algemeen te wijten is aan te eenzijdige voeding. Vooral wanneer men uitslui-

tend een zaadmengsel verstrekt, neemt de kleurdiepte snel af. Serveert men echter tevens universeelvoer, vruchten, ei- en groenvoer, alsmede mierpoppen, maden, meelwormen en dergelijke, dan ziet men de kleuren als het ware opleven!

Oranjevevers komen in diverse ondersoorten voor in enorm grote gebieden van Afrika. Zij zijn daar bepaald niet geliefd en dat is niet zo verwonderlijk. Deze wevers opereren namelijk graag in zeer grote zwermen, vaak in gezelschap van andere soorten en ruïneren dan niet zelden de te veld staande graanwassen. Men tracht ze op allerlei manieren te verjagen, maar veel succes heeft men doorgaans niet.

De mannetjes zijn polygaam, hetgeen wil zeggen dat ze aan één vrouwtje niet genoeg hebben, maar

Wassel

niet rusten voor zij een harem rond zich hebben verzameld van drie tot vijf dames. Met deze trekt de „sultan” naar een door hem uitgezocht territorium, waar hij met snorrende vleugeltjes als een vurige veren bal vliegdanst boven de struiken, grasen riethalmen. Temidden van deze plantenwirwar worden de nestjes gebouwd, vervaardigd van fijne grassoorten met fijner materiaal. Er worden twee tot vier — doorgaans drie — turkooisblauwe eitjes gelegd en zodra de vrouwtjes zich te broeden zetten, gaat het mannetje zitten kwetteren op een uitstekende halm of stengel. Tijdens deze voordracht worden de veren zo wijd mogelijk uitgezet en kan men werkelijk spreken van een „veren bal”.

In gevangenschap hebben deze wevers slechts zelden gebroed en een eerste vereiste is voor een kweker het aanbrenge van een geschikte biotoop in de volière, bij voorbeeld riet, lang gras of mais; men kan immers niet weten! Veronderstel dat ze het eens in hun kopjes halen tóch bij u te gaan broeden!

Dat zou wel iets zijn om naar huis te schrijven!

Met gelijke post ontvingen we naast het bovenstaande artikel van onze medewerker M. de Jong, het onderstaande artikel van de heer J. Spee, voorzitter van de afd. Lieshout.

Broedresultaten met de Oranjeweaver.

Als voorzitter van de vereniging, kom ik bij vele volières, deze zomer was dat bij ons lid de heer K. v.d. Biggelaar.

In zijn volière van 18 meter lang 6 meter breed en 3 meter hoog bevonden zich naast een 50 tal vogels, Japanse Nachtegalen, Blauwe-Bisschop, Rodekardinaal, Sijsjes, Putters, Vinken, Kanaries, enz., enz. een stel Oranjewevers.

Dit laatste koppel, was druk met een nest aan het bouwen, hetgeen opzichzelf niets bijzonders was, daar wevers steeds druk in de weer zijn met het weven van een woning.

Doch een dag later kreeg ik bericht dat er een ei in het nest gedeponerd was, en de tweede dag nog een. Zouden het wel eitjes van de wevers zijn? Enige zekerheid kregen we toen we de Encyclopedie van Rutgers raadpleegden, en waarin werd aangegeven dat de eitjes Turkooisblauw waren, wat ook het geval was met de eitjes in het weversnest. Dus nu maar hopen op sukses. De pop broedde alleen, maar verliet het nest telkens als men in de volière kwam, meer keerde steeds spoedig terug.

Na 15 dagen steeg de spanning en na 16 dagen bleken er jongen te zijn. Bijna elke dag werd er gecontroleerd, wat de ouders niet zo best naar het zin was, maar ze lieten de jongen toch niet in de steek. Op de 8ste dag werd er met een kanariering geringd, dat leverde echter nog al moeilijkheden op, daar de opening van het nest zo klein was; gevolg hiervan was dat een der jongen verongelukte. Het andere groeide goed en vloog na 14 dagen uit en werd daarna nog 14 dagen door de pop gevoerd en is nu een volwassen vogel.

De man heeft tijdens deze gezinsuitbreiding niets meer gedaan dan het nest verdedigd tegen indringers. Het voedsel dat werd verstrekt bestond uit een tropisch zaadmengsel, en enkel meelwormen, terwijl door de ouders zeer veel vliegen werden gevangen.

Het tweede nest bestond uit 3 eitjes, waarvan opnieuw 1 jong groot kwam. Het derde nest 2 eitjes werd halverwege de broedtijd in de steek gelaten. Het groot krijgen van deze twee oranjewevers, is echter een sukses op zich.

Bij dit laatste sluit de redactie zich gaarne aan, en de heer de Jong zijn laatste regel kon niet sneller beantwoord worden.

BOEKENNIEUWS

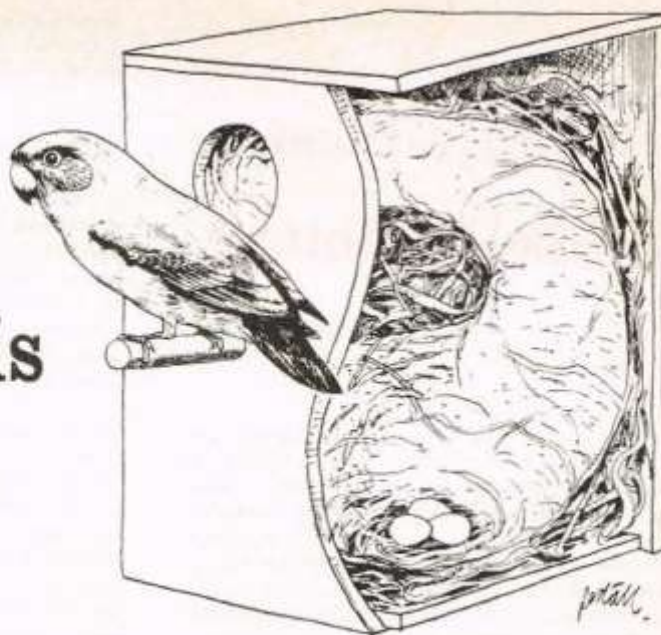
Bij uitgeverij Thieme verscheen een boek van de hand van R.R.P. van der Mark getiteld „Moderne Duiventeelt”.

Daar er zich onder onze lezers vele bevinden, die naast siervogels ook duiven houden, besteden wij aandacht aan dit boek, dat beschouwd kan worden als het moderne handboek voor de duivenliefhebber. Zowel de liefhebbers van sierduiven als die van postduiven en vliegduiven komen aan hun trekken en vinden vele waardevolle gegevens in dit boek. Het bevat vele foto's en enige kleurplaten, waaronder paringschema's. De prijs bedraagt f. 24.50.

De

De agapornis fischerie

door D. J. Pilcher

Een van de populairste dwergpapegaaien is zonder twijfel de agapornis fischerie. Deze vogels zijn gemakkelijk te houden en het zijn goede broedvogels.

Het geslachtsonderscheid levert wel moeilijkheden op, want man en pop zijn gelijk van kleur. Door middel van de bekkentest kan het geslacht worden bepaald. U neemt de vogel stevig in de hand en strijkt met de duim van de andere hand zacht over het bekken. U voelt dan twee smalle beenderen, bij mannen sluiten deze beenderen vrijwel geheel aaneen en voelen aan alsof het een geheel is. Bij poppen, vooral bij vogels die al eens eieren hebben gelegd, is er ruimte tussen deze beenderen, meestal ongeveer 0,6 cm

Een aantal agaporniden heeft witte oogringen en tot deze groep behoort ook de fischerie, die een opvallend heldere witte oogring heeft. De lichaamskleur is overwegend groen, de stuit is blauw en de staartveren hebben blauwe punten. Het voorhoofd is mooi oranje-rood, dat op de bovenkop en het achterhoofd meer oranje wordt met een olijfgroenige waas en voor de keel en bovenborst een geelachtige tint krijgt. De snavel is tood en er wordt wel beweerd dat de conditie van een fischerie te zien is aan de snavelkleur, hoe beter zijn conditie is, des te dieper van kleur is de snavel. Jonge vogels lijken op hun ouders, maar hebben nog niet die volheid van kleur.

Fischeries komen gemakkelijk tot broeden, zelfs in kooien. Dit laatste is echter niet aan te bevelen, daar de vogels in een kooi al gauw vet en lui worden, doordat ze te weinig beweging krijgen.

In de natuur leven ze in kolonies, het is derhalve mogelijk om in een ruime volièrre meerdere paren tezamen te laten broeden. De agressiviteit, die ze

dan tentoonspreiden, lijkt meestal erger dan ze in werkelijkheid is en het komt niet veel voor dat ze elkaar echt letsel toebrengen. Toch moet u voorzichtig zijn met het broeden van meerdere paren in één volièrre, want het kan wel gebeuren dat jonge vogels het slachtoffer worden van agressieve exemplaren.

Sommige agapornidensoorten, zoals de roseicollis, brengen het nestmateriaal over door het tussen hun veren te steken, maar alle soorten met witte oogringen vervoeren het nestmateriaal met hun snavel. Ze kunnen daardoor ook twijgen naar hun nestkast brengen, zodat vaak zeer gecompliceerde nesten ontstaan.

De tekening laat een fischerie buiten de nestkast zien, met in de nestkast een nest dat typisch is voor deze soort.

Een normaal legsel bestaat uit 5 eieren, maar ook worden wel 6 tot 8 eieren gelegd. De broedtijd varieert en de jongen blijven verschillende weken in het nest alvorens ze uitvliegen.

Bastaardering met andere agapornidensoorten, met name met de personata, komt veel voor, zodanig zelfs dat in bepaalde gebieden het moeilijk is om nog raszuivere fischeries te bemachtigen. Ik ben dan ook geen voorstander van deze bastaardkweek, laten we vóór alles proberen raszuivere kweekparen te behouden.

De voeding is eenvoudig en heeft als basis een zaadmengsel van kanariezaad, milietzaden, wat zonnepitten en een weinig hennep. 's Winters kan nog wat haver en boekweit worden gegeven, evenals een stukje appel of peer. Onkruidzaden, vooral halfrijpe graszaden, zijn een bijzonder goede aanvulling op het zaadmenu.

Oranje-Rood- Isabel Schimmel

door W. Derksen

Nog altijd een der kleuren van onze kanaries waarin de combinatie hoofdkleur (Isabel) en bijkleur (oranje-rood) het beste tot zijn recht komen, voeg daarbij nog, een mogelijk zo gelijkmatig, verdeelde schimmelfactor en U hebt een vogel als bijgaande kleurplaat. Waar zit nu de clou dat deze combinatie het nog altijd zo goed doet, volgens mij hierin, isabel (verbleekt bruin) word door de schimmelfactor nog meer in zijn streping verzwakt, dus blijft over een minimale tekening zoals in de standaard gevraagd word, de bijkleur oranje-rood die qua toonhoogte veel overeenkomt met de isabelkleur heeft ook nog weer een gunstige invloed, dus alle factoren die deze kleur tot stand kunnen brengen hebben een optimale goede uitwerking. Niet altijd is er een dermate goede combinatie, ik denk hierbij aan de intensieve Oranje rood isabel hier word de tekening direct veel scherper door de intensief factor, een andere tegenhanger is de oranje-rood isabel pastel hier vervaagt alles dermate dat er praktisch een vuil rode vetstof kanarie tot stand komt, U ziet wel aan bovenstaande dat juist hetgeen ertuschen in zit, de oranje rode isabel schimmel het beste uit de bus of wel uit het ei kan komen. De mogelijkheden om deze kleur te kweken zijn vele doch niet altijd de juiste, het beste kan men uitgaan van een man oranje rood isabel en deze mag dan wel intensief zijn, en een pop in dezelfde kleur echter dan schimmel, ook een oranje-rood agaats isabel verervend \times or. rode isabel pop is voor deze pairing zeer geschikt, minder toepasselijk is het om een kleur met volle ontwikkeling (bruin of groen) hiervoor te gebruiken deze worden over het algemeen in hun vererving als te donker en te streperig gekenmerkt. De juiste schimmelverdeling te treffen is meer een toevalsfactor, al kan door doelbewuste selectie hier ook wel een vinger in de pap gestoken worden. Over het algemeen zullen mannen in deze kleur toch boven de poppen te preveleren zijn, hetgeen zeer zeker niet op gaat voor de gehele isabel-serie, de standaard voor oranje-rood isabel schimmel word echter volgens mij meer door de mannen beantwoord dan door de poppen, deze hebben over het algemeen een teveel aan schimmel, vooral het dek is vaak overtrokken met schimmel, de mannen zijn wel vaak te intensief van borst

104

Daar bij dit artikel, geplaatst in no. 2, de Rietgors was afgebeeld, drukken wij dit met de goede afbeelding nog eens af.

Redactie.

en kop maar dit zie ik niet zo erg als een teveel, het juiste beeld is een omzoming van alle veren oftewel een niet tot het uiteinde bezet zijn van de kleur. Teveel word er onze kweek echter nog aan het toeval overgelaten, het ontstaan van de nieuwe kleuren werkt dit wel in de hand, maar nu de tendenz steeds meer gaat naar de stammen ook op onze tentoonstellingen moet er toch meer bewust gekweekt worden in deze richting. Niet zoals nu meestal het geval is, dat men vier vogels van de zelfde kleur die wel aardig op elkaar lijken als stam inzendt, maar bij het begin van de kweek en door het samenstellen der fokparen zich het doel stelt om een of meer stammen te kweken. Eerste vereiste is wel een of meer fokparen te hebben die de standaard eis het meest nabij komen, en dan door verdere selectie der jonge vogels behoeft het echt geen jaren te duren om echt een goede stam in een bepaalde kleur te kweken, vooral oranje-rood-isabel schimmel kan vaak het kenmerk van de kweker dragen, over het algemeen goede forse vogels met een goede bevedering alle punten in de rubrieken van ons keurbriefje die het totaal omhoog

Foto: P. Ramaekers

WSSSEL

De /

doen gaan. Alleen door stammenkweek kan het algehele niveau van de vogels en ook van onze tentoonstellingen omhooggebracht worden, uitschieters bevestigen nog steeds niet de regel, men merkt dit vooral tijdens keuringen dat op bepaalde plaatsen een of meer kleuren de voorkeur verdienen en deze zijn dan ook altijd van goede kwaliteit, ook de kwekers hiervan hebben dan wel meer bekendheid als iemand die door toeval een keer kampioen met een enkeling word. Het moet een kweker ook meer tot eer strekken dat men als beoordeling

een gemiddelde van 88-89 punten behaalde dan een enkeling van 90 of meer en de rest tuimelde veel lager. In de kleindierenwereld is het vaak zo dat een kweker het kenmerk van een bepaald ras of kleur draagt, jammer genoeg is het bij onze kleurkanaries nog niet zover, maar hopelijk komt dit nog.

Rustig temidden van kanongebulder J. A. Verwey

De gewone wulp (*Numenius arquata*) die steltloper met gebogen forse snavel, staat bekend als waakzaam en schuw.

Elke poging hun woongebied te besluipen loopt uit op een teleurstelling. Onverwacht rijst de vogel. Snel wiekekelend schroeft hij of zij omhoog om even later als een zweefvlieger onder strakke vleugels terug te glijden; ..tu..tu..oelie..oelie.. klinkt de melodieuze jodel boven het moeras, duin of heideveld.

Het is net of heel de omtrek luistert als de wulpen roepen.

Kijk, ginds is hij geland; even nog de vleugels omhoog, de lange hals gerekt; alles veilig?

Snavel-maaiend treedt de azende vogel nikkoppend voort.

Om dan te zoeken naar het legsel, naar die grote olijfkleurige, donkere gevlekte eieren, is voor een mens vaak even onbegonnen werk als het opsporen van een in zo'n ruig gebied verloren boordknoopje. Voor de wulp echter een klein kunstje, om het nest terug te vinden, bedoel ik. Toch is, ondanks zijn lange hals, de mogelijkheid zich te kunnen oriënteren, temidden van vaak hoogopgaande begroeiing, gering. Zonder mankeren stapt de wulp terug naar „huis“.

Maar ervaring leert dat ook hier generaliseren wat aard en gedrag betreft, zelfs bij een zelfde vogelfamilie, niet opgaat. Er zijn „bescheiden“ en „vrijmoedige“ klanten onder onze gevederde vrienden. Waarmee geenszins wil gezegd zijn, dat ook voor hen geldt, dat wat wij gewoon zijn bescheidenheid te noemen, slechts vermomde eigenliefde is. Wat weten wij tenslotte van wulpen die hun nestplaats juist daar kiezen waar bijna elke dag kanonnen met donderend geweld hun voormonden uitbraken en granaten de aarde openrijten?

Foto: J. A. Verwey

Heeft hun instinct vastgesteld, dat het op zo'n levensgevaarlijk en streng verboden terrein, veilig wonen is?

Had wellicht de hierbij afgebeelde vogel zijn schuwheid daardoor afgelegd?

Deze wulp broedde zo straf, dat ik er uren vlak omheen dwaalde zonder het bruingrijs gevlekte lijf tussen de calluna te ontdekken. Ook vele kleine zangers (grondbroeders) voelen zich op dit schietterrein veilig en brengen er met succes hun nakomelingen groot.

Tenavond wisselt er een vos over een brandgang; treedt een sprong reën uit de dekking en roept een bosuil tegen de maansikkel.

LEZERS

Schrijven

ROODOOR - BUULBUUL

In het januari-nummer stelde de heer Wareman in zijn artikel over de roodoorbuulbuul mij een vraag. Deze vraag was of ik ooit bij de pop roodoorbuulbuul een langere snavel geconstateerd had dan bij de man. Hoewel ik ook zelf veel importen gezien heb, zowel erg verformfaaid als in betere conditie, heb ik daarbij nooit met zekerheid kunnen vaststellen dat is nu een man of dat is een pop. Natuurlijk denkt men veelal aan de mooiere conditie, waardoor dikwijls een vogel schijnbaar forser en mooier lijkt dan een die minder in conditie is (verenpak), dit zou misschien wel eens een man kunnen zijn, maar zekerheid? Dat een import — misschien opzettelijk — alleen uit poppen zou bestaan, lijkt mij, niet waar gezien de prijs in India en het veelvuldiger voorkomen van deze vogels aldaar, niet waarschijnlijk. Vroeger werd wel een beweerd, dat de fokkers van de zg. Maltezer leeuwjes (een bepaald soort hondjes) aan de zeelieden alleen reuen verkochten. Hoe de vangst in India gaat en of daarbij de vangst van poppen gemakkelijker gaat dan die van de mannen, is mij niet bekend.

Een voorbeeld van het vaak gemakkelijker gaan van de ene sekse ten opzichte van de andere, schijnt bijv. de goudvink te zijn. De man schijnt daarbij gemakkelijker te verschalken dan de pop. Nu terug naar de roodoorbuulbuul. Voor zover ik mijn literatuur heb nageslagen vermeld Neunzig dat de pop een langere snavel heeft dan de man. Misschien wordt dit dan ook wel in andere vogelboeken vermeld, maar of de schrijvers deze constatering uit eigen ervaring hebben of maar klakkeloos — zonder bronvermelding — hebben overgenomen, is iets anders. Salim Ali schrijft in „The Book of Indian Birds”: seksen gelijk. Bertram E. Smythies in zijn boek „The birds of Burma” vermeldt dat er van de roodoorbuulbuul drie ondersoorten zijn, nl. *Monticola Pequensis* en *Pattani*, waarbij bij de *pequensis* de „redwhisker” (rode bakkebaard) sterk uitgesproken is en deze bijna niet te zien is — althans in het veld — bij de *monticola*. Hieruit blijkt dat de opmerking van de heer Wareman, dat regionale verschillen vaak hierin een rol spelen, volkomen juist is. Hiervan nog een bewijs: Het blauwfaantje uit W. Afrika en het grotere uit O. Afrika; het

bandvinkje uit W. Afrika en het donkere uit O. Afrika.

Wat het stemgeluid van de roodoorbuulbuul betreft, de stem van een absolute man heb ik nooit gehoord, wel weet ik dat ook de pop een welluidende roep heeft.

Wat het loslaten van de veren betreft bij het grijpen, dit schijnt een beschermingsmaatregel van de natuur te zijn en komt bij meerdere vogels voor. De aanvaller houdt een bek vol veren over in plaats van een mals vogelboutje.

Over agressiviteit in de broedtijd weet ik niets, wel weet ik dat mijn, zo goed als zeker beide poppen niet in het minst agressief zijn in mijn ruime, niet overbevolkte volière (met verwarmde binnenvolière).

Tot slot: uit het hele artikel van de heer Wareman kan men constateren dat hier een echte liefhebber (niet alleen een theoreticus) aan het woord is en als degenen, die zich voor dit artikel misschien aange trokken voelen om deze mooie levendige vogels te gaan houden en zich aan de raadgevingen van de heer Wareman houden, aan deze vogels veel genoegen zullen beleven. Als eigen raadgeving zou ik er aan toe willen voegen: hoewel een goed verenpak van belang is voor de gezondheid van een vogel, kan men gerust (eigen ervaring) een overigens gezonde, maar uiterlijk verformfaaide roodoor, natuurlijk voor een zacht prijsje, van een handelaar kopen. Met de nodige zorg (warmte en juiste voeding) ziet men dan geleidelijk de vogel zich prachtig herstellen en is dat dan juist niet iets wat — althans volgens mij — een van de grootste voldoeningen in onze liefhebberij geeft?

J. P. C. van Wachem, Hilversum

BASTAARDEN WITKOPNON X JAP. MEEUW

Witkopnon

Naast mijn liefhebberij van het kweken met kanaries, houd ik nog een aantal tropische vogels en wildzang. De kanaries worden in een aparte afdeling gehouden met zes onderlinge afdelingen. De tropische en wildzang gaan in het vroege voorjaar in een ruime voliére van 4 x 2 x 2 mtr. met nachtverblijf. 's Winters hebben ze een verblijf in de schuur, waar ze beschermd zijn tegen strenge kou.

In 1967 viel mij op dat de witkopnon(man) zich steeds in een slaapnest bevond met een Jap. meeuwtje(pop). Toen de winter dan ook voorbij was en in de voliére de andere vogels begonnen te nestelen, bleven bovengenoemde man en pop bij elkaar.

Na enige tijd zag ik ook hun paring en waren mijn verwachtingen hoog gespannen. Zij gingen tot nestbouw over in een half open nestkastje en er werden 7 eitjes gelegd. De jongen kon men niet van elkaar onderscheiden de eerste dagen. De zesde dag werden ze geringd. Het bleek toen al gauw dat er zich verschillende vogeltjes in het nest hadden bevonden. Ik had nl. na het ringen geen nestcontrole meer toegepast, bang voor eventuele verstoring. De rui verliep vlot en de bastaarden waren bijzonder mooi. De houding is gelijk aan die van de witkopnon, de kleur vind ik erg mooi: een zachte diep roodbruine kleur. De borst is bij enkelen iets licht gespikkeld, de stuit is iets meer roestbruin. De zang is een mengeling van tonen, een combinatie van het zingen van de non en van de meeuw. Op

de tentoonstelling kregen zij een prachtige beoordeling, met de opmerking: „Zeer leuke vogel“. Enkele weken later echter kwam de teleurstelling. Ik had de bastaarden apart gezet, zodat ik er speciaal aandacht aan kon besteden en extra verzorgen, dit laatste had ik waarschijnlijk te goed gedaan, want binnen een week waren alle vier dood, maar later bleek doordat ze te vet gevoerd waren. Groot was echter mijn vreugde in het broedseizoen '68 toen dezelfde vogels weer gingen nestelen. In totaal tien eieren (misschien door 2 meeuwen bij elkaar gelegd). Resultaat: 6 bastaarden en 4 meeuwen. Deze vogels zijn nog mooier dan de eerste 4 al waren, 3 zijn geheel donker voor de borst, terwijl de andere 3 veel lichter zijn, bijna vuilwit gespikkeld voor de borst, de rug, staart en de rest van het lichaam geheel roestbruin, pracht vogeltjes in één woord. Ook op de tentoonstelling weer hoge punten er mee gehaald. Mijn bedoeling is nu om ook met deze vogels verder te kweken om te zien of ze vruchtbaar zijn.

G. v. d. Wal, Vaassen

Geachte redactie,

Met veel genoegen heb ik in het nummer van januari 1969 van „Onze Vogels“ gelezen, dat U van Uw besluit, geplaatst als „Noot redactie“ onder de rubriek „Lezers schrijven“ van oktober 1968, bent teruggekomen.

Uw redactionele noot in het nummer van oktober 1968 heeft mij bijzonder verbaasd. Met mijn commentaar op hetgeen de heer Kollen heeft geschreven heb ik allermindst de bedoeling gehad ook maar enigszins te bewerkstelligen, dat U ervaringen van liefhebbers met bepaalde middelen niet meer in Uw blad zoudt opnemen.

Het was slechts mijn bedoeling „als gewoon liefhebber de waarschuwendende vinger op te steken“ in verband met het trekken van conclusies uit gegevens, die zich voor dat doel niet lenen. Tegen het doorgeven van ervaringen, van welke aard ook, heb ik uiteraard geen bezwaar, mits men volstaat met het weergeven van de geconstateerde feiten, waarbij het trekken van een conclusie aan de lezers wordt overgelaten.

Hoogachtend, J. Boonacker

KLEUR- KANARIE

Vererving

H. J. Veerkamp

De intensief en geefactor

Vorige keer hebben we de klassieke blauwfactor uiteen gezet. Voorlopig zullen we deze factor laten rusten. Eerst iets over de intensief en geefactor.

De intensiefactor is wel een der factoren waarbij we in de kleurweek het meest mee te maken hebben. Zij bepaald de vorm van de bevedering. Er is namelijk de **intensieve** en de **niet-intensieve** vorm. Niet-intensief wordt meestal in kwekersterminologie — **schimmel** — genoemd.

Een korte deifinitie van het begrip — intensief — is de volgende:

Intensief wil zeggen, het bezit van een korte bevedering, waardoor de aanwezige kleurstoffen doervloeien tot aan de uiterste toppen van de veren, de kleur wordt hierdoor aanmerkelijk verdiept. De intensiefactor werkt vertragend op de groei van de bevedering. Zo zullen de intensieve nestjongen makkelijk te onderscheiden zijn van de niet-intensieven. De schimmelvogel, dus de niet-intensieve komt sneller in de veren. Zo is bij de schimmel de bevedering langer, hetgeen het verschijnsel — schimmel — veroorzaakt. De toppen van de veren zijn niet voorzien van kleurstof. Dit kleurloze bedekt als het ware de wezenlijke kleur. Doordat het pig-

108

ment en de vetstofkleur zich over een groter oppervlak uit moet spreiden als bij de intensieve kanarie is de kleur meer gedekter.

De intensiefactor heeft als symbool I, de niet-intensiefactor, dus de ongemuteerde intensiefactor, I+. Aan het gebruik van de hoofdletter weten we dat de intensiefactor dominant is over de niet-intensiefactor. We kennen de volgende formulering:

I+ niet-intensief, I intensief.

De intensiefactor kan letaal werken. Dit wil zeggen indien de intensiefactor dubbel aanwezig is dan werkt zij dodelijk. De kiemcel heeft dan geen levensvatbaarheid.

Nu moet u deze factor niet zien alsof hierin geen variatie zou bestaan. De intensiefactor kan variëren van sterk-intensief tot zwak-intensief. Dit wil in het kort zeggen, van een smalle korte bevedering tot heel licht schimmel. De factor zal alleen dodelijk werken als deze een bepaalde graad van intensiviteit overschrijdt. Liefhebbers die de onderlinge verschillen niet kennen, moeten zich niet wagen aan paringen waarbij de intensiefactor tweemaal in het spel is. De kans is groot op een letale

Jessel

De

werking, of op z'n best vogels met een sprieterige bevedering en zo kort dat het borstbeen te zien is. De kopbevedering is dan wel zo dun, dat er rondom de ogen kale plekje ontstaan. Kortom een wanstaltig product. Meestal zijn dergelijke dieren een kortstondig leven beschoren. We kunnen dit sub-letaal noemen.

De paring intensief x niet-intensief is de meest veilige weg. Doordat de intensiefactor **onafhankelijk** vererft maakt het geen verschil welk ouderdier intensief of niet-intensief is.

In beide geslachten zullen zowel intensieve als niet-intensieve worden geboren.

We hebben de volgende mogelijkheden:

Niet-intensief x niet-intensief, $\frac{I+}{I+} \times \frac{I+}{I+} = 100\% \frac{I+}{I+}$
niet-intensief.

Intensief x niet-intensief, $\frac{I}{I+} \times \frac{I+}{I+} = 50\% \frac{I}{I+}$ intensief, $50\% \frac{I+}{I+}$ niet-intensief.

Intensief x intensief
 $\frac{II}{2I+} \times \frac{3I}{4I+} = 1$ leetaal, $\frac{II}{4I+}$ intensief, $\frac{2I+}{4I+}$ niet-intensief

Dit schemaatje laat zien dat we kans maken op 25% niet-levensvatbaarheid, 50% intensief en 25% der jongen is niet-intensief. Dit is tevens de verklaring van de dominantie van de intensiefactor, steeds blijft de aanleg voor niet-intensief behouden.

De geelfactor.

Gevleugelde woorden onder de kleurkwekers zijn de uitdrukkingen, enkele en dubbele geelfactor. Met het eerste wordt bedoeld de lichtgele en met het andere een hooggele kleur. Zij weten heel goed dat tussen lichtgeel en hooggeel een grote verscheidenheid van geelnuances liggen.

Als wedstrijdvoegel komen in aanmerking de lichtgele, strogeel, de goudgele, en de citroengele. Deze laatste is de intensieve hooggele in combinatie met de dubbele blauwfactor.

In grote lijnen gezien kunnen we de gele vetstofkleur verdelen in lichtgeel, geel en hooggeel.

In symboliek uitgedrukt is dit als volgt:

$\frac{G+}{G+}$ lichtgeel, $\frac{G}{G+}$ geel, $\frac{G}{G}$ hooggeel.

Onderstaand schema laat u de mogelijkheden zien van de gele vogels.

Lichtgeel x lichtgeel, $\frac{G+}{G+} \times \frac{G+}{G+} = 100\% \frac{G+}{G+}$ lichtgeel.

Lichtgeel x geel, $\frac{G+}{G+} \times \frac{G}{G+} = 50\% \frac{G+}{G+}$ lichtgeel,

$50\% \frac{G}{G+}$ geel

Lichtgeel x hooggeel, $\frac{G+}{G+} \times \frac{G}{G} = 100\% \frac{G}{G+}$ geel.

Geel x geel, $\frac{1G}{2G+} \times \frac{3G}{4G+} = 1$ G hooggeel, $\frac{2G+}{3G}$ geel, $\frac{1G}{4G+}$ geel, $\frac{2G+}{4G+}$ lichtgeel

Geel x hooggeel, $\frac{G}{G+} \times \frac{G}{G} = 50\% \frac{G}{G+}$ geel, $50\% \frac{G}{G}$ hooggeel

Hooggeel x hooggeel, $\frac{G}{G} \times \frac{G}{G} = 100\% \frac{G}{G}$ hooggeel

De paring lichtgeel x lichtgeel geeft de beste kans op goede strogele.

Voor goudgeel zoeken we de vogel die het meest hooggeel is, samengaande met de intensiefactor.

Het schema geeft u een goed inzicht omtrent de verscheidenheid van de geelfactorigen. In combinatie met de intensiefactor en de blauwfactor krijgen we meerdere typen van geelfactorigen. Het kleurvolume bepaalt de standaardvogel. De citroengele zal in het bezit moeten zijn van de maximale geel en blauwfactor. In formulevorm uitgedrukt kunnen we de standaardvogels op onderstaande manier omschrijven.

$\frac{G+}{G+} \frac{I+}{I+}$ strogeel (lichtgeel) $\frac{G}{G} \frac{I}{I+}$ goudgeel, $\frac{B}{B} \frac{G}{G} \frac{I}{I+}$ citroengeel.

We kennen echter ook andere varianten van strogeel, goudgeel en citroengeel. Bijv. $\frac{G+}{G+} \frac{I+}{I+}$ = goudgeel, bezit van geel inplaats van hooggeel. Deze vogel mist de warme diepe gele kleur. $\frac{G+}{G+} \frac{I+}{I+}$, is volgens het factorenbezit een intensieve lichtgele, strogele. Toch zal zij moeilijk te onderkennen zijn als strogeel. Door de kortere bevedering krijgen we een sterkere concentratie van de gele vetstofkleur, een slappe dunne goudtint.

Zelden zullen we deze vogels tegenkomen. Er wordt niet op gekweekt. We zoeken immers naar een goedvolle goudtint.

Bij de citroengelen kennen we nog grotere verscheidenheid van kleuryten. Laten we eens een paring uitwerken. We krijgen dan een beters kijk op de gang van zaken. We gebruiken als uitgangspunt een vogel zonder blauwfactor en een met 'n dubbele blauwfactor.

Hooggeel x citroengeel.

$\frac{B+}{B+} \frac{G}{G} \frac{I+}{I+} \times \frac{B}{B} \frac{G}{G} \frac{I}{I+} = 50\% \frac{B+}{B+} \frac{G}{G} \frac{I+}{I+}$, 50%

$\frac{B+}{B+} \frac{G}{G} \frac{I+}{I+}$

De nateelt geeft te zien het bezit van de enkele blauwfactor **B**, bezit van **G** op beide chromosomen,

hooggeel dus, en als verschil dat de helft der jongen de intensiefactor I en de andere helft de niet-intensiefactor I+.

We hebben dus citroengelen, doch zowel de intensieve als de niet-intensieve exemplaren zijn niet ideaal. Zij bezitten immers de enkele blauwfactor, we noemen ze half-citroenen.

Onderling gepaard kunnen we tot de gewenste citroengele komen.

$$\frac{1 \underline{B} + \underline{G} I +}{2 \underline{B} \quad \underline{G} I} + x \frac{3 \underline{B} + \underline{G} I +}{4 \underline{B} \quad \underline{G} I +}$$

$$\frac{1 \underline{B} + \underline{G} I +}{3 \underline{B} + \underline{G} I +} \text{ hooggeel, } \frac{1 \underline{B} + \underline{G} I +}{4 \underline{B} \quad \underline{G} I +} \text{ halfcitroen,}$$

$$\frac{2 \underline{B} \quad \underline{G} I}{3 \underline{B} + \underline{G} I +} \text{ citroengeel (enkele blauwfactor)}$$

$$\frac{2 \underline{B} \underline{G} I}{4 \underline{B} \underline{G} I +} \text{ citroengeel (dubbele blauwfactor)}$$

Halfcitroen x citroengeel vergroot de kans op de goede citroen.

$$\frac{1 \underline{B} \quad \underline{G} I +}{2 \underline{B} + \underline{G} I +} \times \frac{1 \underline{B} \underline{G} I}{4 \underline{B} \underline{G} I +}$$

$$\frac{1 \underline{B} \underline{G} I +}{3 \underline{B} \underline{G} I} \text{ citroengeel (dubbeleblauwfactor)}$$

$$\frac{1 \underline{B} \underline{G} I +}{4 \underline{B} \underline{G} I +} \text{ citroengeel-niet-intensief (dubbele blauwfactor)}$$

$$\frac{2 \underline{B} + \underline{G} I +}{3 \underline{B} \quad \underline{G} I} \text{ citroengeel (enkele blauwfactor)}$$

$$\frac{2 \underline{B} + \underline{G} I +}{4 \underline{B} \quad \underline{G} I +} \text{ citroengeel-enkele blauwfactor (niet-intensief)}$$

Zoals u ziet worden er citroenvogels geboren zowel in intensieve als niet-intensieve vorm, tevens halfcitroenen.

We zouden nog meerdere paringen uit kunnen werken met vogels met enkele of dubbele blauwfactor, die inplaats van hooggeel, geel of lichtgeel zijn. U dient er rekening mee te houden dat het uitwerken van het schema wat gecompliceerder wordt. U krijgt dan te maken met meerdere gameetvormingen. Ik kan mij heel goed voorstellen dat er onder u zijn, die zich afvragen; of het allemaal wel nodig is om dergelijke formules op te stellen en uit te werken. Natuurlijk zult u zonder deze kennis goede strogele, goudgele of citroengele kunnen kweken. Maar vele liefhebbers vinden het plezierig om van te voren uit te rekenen, welke kansen zij maken met hun vogels op een bepaalde kleurvariatie. Tevens hebben zij een aannemelijke verklaring voor de onderlinge verschillen in kleur die zij opmerken bij hun vogels. In meerdere gevallen behoedt het hen voor foutieve samenstellingen van hun broedparen. Veelal wordt er gezegd; Wat er in zit, komt er weer uit. Dan zullen we toch moeten weten wat de erfelijke aanleg is, of we kunnen te we-

110

ten komen wat de vogel vererft. En dat kunnen we als we enige theoretische kennis bezitten.

Ziekte A. Elderhorst

In verband met opname in het ziekenhuis is het de heer Elderhorst niet mogelijk brieven welke aan hem worden toegezonden te beantwoorden. Wij wensen hem een spoedig algeheel herstel toe.

CeDé eivoer

door samenstelling uit hoogwaardige grondstoffen en voortdurende kwaliteitscontrole is CeDé-eivoer het aangewezen kweekvoer voor jonge vogels

GRATIS MONSTER BIJ UW WINKELIER

CeDé VOGELVOEDERS
TILBURG

JSSSEL

De

De regenboogvink

door Robin L. Restall

Een van de aantrekkelijkste vogels in mijn collectie is de prachtig gekleurde kleine regenboogvink (*Passerina leclancheri*). Door de heldere oranje en gele kleuren is het in de volière zo'n opvallende verschijning, dat hij vanuit mijn huis nog beter te zien is dan de tangara's in de aangrenzende volière.

Zoals verschillende lezers wel zullen weten, zijn Amerikaanse vinken goed vertegenwoordigd in de boeken over de vogelliefhebberij. In de ornithologische standaardwerken echter is er een uitzondering en dat is de regenboogvink.

De vogelliefhebber, die zich wil oriënteren over het gedrag van deze vogels in de natuur, zal weinig succes hebben met zijn navorsingen, want er zijn niet veel „veldgidsen” verschenen over Mexicaanse vogels. Blake's „Birds of Mexico” geeft als verspreidingsgebied Zuid-West Mexico op met als vier verste punten van dit gebied Colima, Guerrero, Puebla en Oaxaca. Als woongebied vermeldt hij „droge laaglanden”. In *Aviculture* (deel I, 1926) haalt Dr. Butler een passage aan uit het boek van C. W. Beebe „Two Birdlovers in Mexico”: „deze kleine vinken vlogen in paren door de lage struiken op zoek naar insecten en zaden of ze vlogen naar de top van een lage struik, waar ze uiting gaven aan hun levensvreugde door middel van hun aardige zang.

In verschillende vogelboeken wordt vermeld dat de regenboog zich veel schuil houdt in de struiken. Mijn ervaring is echter dat dit erg meevalt. Mijn vogel zit in een beplante volière van 4 x 4 meter, waarvan de bodem met gras is begroeid. Hij kruipt vrijwel nooit weg in de struiken en als de zon schijnt geniet de vogel daarvan uitbundig.

Ik heb helaas nog geen kleurenfoto of -plaat gezien, waarop de prachtige kleuren volledig tot hun recht komen.

De bovenkop is appelgroen, het achterhoofd en de zijkanten van de kop zijn helder blauw, evenals de rug, vleugels en staart. De keel en de verdere onderzijde is geel, dat voor de borst een oranje tint heeft. De pop, evenals de jonge vogels, is wat lich-

ter van kleur en de rug en de flanken hebben een olifkleurige tint. Poppen worden maar zelden ingevoerd en het komt dan ook vrijwel niet voor dat paren worden aangeboden. Voor de liefhebber, die op een primeur uit is, loont het de moeite toch te proberen een pop te bemachtigen, want voor zover ik kan nagaan zijn noch in Nederland noch in Engeland met regenboogvinken ooit broedresultaten behaald.

De bekende auteur Alec Brooksbank schrijft: „Regenboogvinken zijn in Engeland nog nooit tot broeden gekomen, maar in Nice aan de Franse Rivière heeft een paartje jongen grootgebracht. Helaas zijn over dit broedsucces geen verdere gegevens bekend, er is zelfs niet gepubliceerd hoeveel jongen geboren werden en hoeveel er uitvlogen”.

De andere Amerikaanse vinkensoorten bouwen allen een diep komvormig nest van grasstengels, fijne stukjes schors en delen van plantenwortels. De kom wordt bekleed met dierlijk haar of zachte varenbladeren. Het legsel bestaat uit 3 of 4 blauw-witte eitjes. Meestal bevindt het nest zich in een dichte struik, tamelijk dicht bij de grond, zelden hoger dan 1 meter. Daar de 5 soorten Amerikaanse vinken nauw aan elkaar verwant zijn, is te verwachten dat het bovenstaande ook voor de regenboogvink geldt.

In de natuur voeden ze zich met kleine zaden en verschillende insecten. De jongen worden grootgebracht met insecten, variërend van kleine larven en spinnen tot sprinkhanen.

De regenboog geldt als de soort, die van de Amerikaanse vinken het meest insectenetend is. Mijn vogel heeft echter nog nooit een meelworm of made gegeten.

Mijn vinken - ik heb naast de regenboogvink nog een Lazulivink en een Indigovink - eten alleen witte gierst en kanariezaad. De regenboogvink af en toe ook wat andere gierstzaden en trosgierst, soms eet hij ook graszaden, die in de volière groeien. Fruit of zachtvoer, dat er voor de andere vogels staat, wordt niet aangekeken.

Men neemt soms aan dat het uitblijven van broedresultaten te wijten is aan verkeerde voeding. Dat is natuurlijk wel mogelijk, maar ik geloof dat als de vogels in een grote dicht beplante volière worden gehouden, er toch wel kans op broedresultaten zal zijn. Ideaal zou zijn een volière van 5 x 4 x 2 meter met struiken die insecten aantrekken, zodat de regenboogvinken vooral als er jongen zijn, zelf op insectenjacht kunnen gaan.

Als regenboogvinken pas ingevoerd zijn, zijn ze vaak vrij zwak en ze moeten met zorg geacclimatiseerd worden. Ze kunnen in mei in de buitenvolière worden gebracht en als ze goed geacclimatiseerd zijn, kunnen ze ook 's winters hierin verblijven. Vaak overnachten ze liever in de buitenvlucht dan in het nachthok, maar bij koud weer moeten ze 's avonds het nachthok worden ingejaagd.

De zang heeft niet veel te betekenen, maar de prachtige kleuren vergoeden dit gemis ruimschoots en voor een gemengde collectie van niet te grote zaadeters is het een ideale vogel.

BOS- IJSVOGELS

Deze veelal bijzonder kleurrijke vogels worden slechts zelden bij particulieren aangetroffen, in vogelparken en dierentuinen echter zijn meestal wel een of meerdere exemplaren aanwezig en worden er ook wel broedresultaten mee behaald. Door hun gedrongen lichaamsbouw en grote snavels zijn het opvallende verschijningen.

De bosijsvogels houden zich, in tegenstelling tot de eigenlijke ijsvogels, die meestal langs de oevers

Australische Bosijsvogel

112

door Chr. Walraven

van rivieren en beken verblijven, op in open woudstroken. Hun broed- en eetgewoonten zijn hieraan ook aangepast.

De eigenlijke ijsvogels nestelen in holen in de oevers en voeden zich in hoofdzaak met vissen. Bosijsvogels daarentegen nestelen in holen in bomen of in termietenheuvels en hun voedsel bestaat uit hagedissen, kikkers, kleine slangen, andere kleine dieren en insecten.

De bekendste bosijsvogel is wel de Australische bosijsvogel of Lachende Hans. Deze naam heeft de vogel te danken aan het geluid dat hij voortbrengt en dat lijkt op het lachen van de mens. Dit merkwaardige geluid, dat op grote afstand hoorbaar is, laat hij vooral 's morgens vroeg horen.

Deze kookaburra, zoals de Engelse naam luidt en die ook wel in Nederland gebruikt wordt, is in veel dierentuinen te vinden en reeds vaak zijn broedresultaten met deze vogels behaald, o.a. in Dierpark Wassenaar. In de dierentuin van Chester in Engeland werd dit jaar nog een jonge Australische bosijsvogel geboren. Een verslag hierover is te vinden in *Avicultural Magazine* van november/december 1968 en aan dit verslag ontleen wij de volgende gegevens: Het eerste ei werd gelegd op 23 mei, het tweede op 25 mei en het derde op 27 mei, dus steeds met een dag tussenpozen. Na het leggen van het laatste ei werd met broeden begonnen; zowel man als pop namen hieraan deel. De broedtijd bedroeg 28 dagen. Twee eieren kwamen toen uit en aangenomen werd dat het overblijvende ei niet bevrucht was. Na 3 dagen echter werd een derde jong waargenomen, dat na 4 dagen weer verdwenen was, mogelijk dat de ouders het voor een muis of voor voedsel hebben aangezien. Na 15 dagen gingen de oogjes van de jongen open en het eerste jong verliet het nest toen het 30 dagen oud was, het tweede volgde 2 dagen later. De jongen werden grootgebracht met kleine dode muizen - later ook met jonge ratten -, sprinkhanen, meelwormen en fijn gehakt rauw paardevlees. De jongen werden nog 6 weken door de ouders gevoerd, waarna ze geleidelijk aan zelf op zoek gingen naar voedsel.

De vogel, die op de prachtige kleurplaat op de omslag staat afgebeeld, is de blauwvleugel-ijsvogel (*Dacelo leachii superflua*) van Nieuw Guinea. Het is een subspecies van de Australische blauwvleugel-ijsvogel, die nauw verwant is aan de Australische bosijsvogel. Deze vogel komt voor in Westelijk Nieuw Guinea. Ze zijn vrij groot, ca. 37,5 cm., de snavel is ongeveer 6,5 cm. lang. Ze worden meestal paarsgewijze aangetroffen en hun gedrag komt overeen met dat van de Australische bosijsvogel.

Wissel

De /

De Adelaide Rosella

W. J. H. Verstraeten

De Adelaide Rosella komt uit Zuid-Australië. Ze zijn genoemd naar de stad Adelaide waar ze het meest voorkomen. De geleerden zijn het er waarschijnlijk nog altijd niet over eens of het een zelfstandige soort, of dat het een overgangsvorm is van de Pennant en de Strogele Rosella. Uit een kruising met de Strogele en de Pennant zou men dezelfde jongen kweken als de hier aanwezige Adelaide. Voor mij is

nant, die ook vrij gemakkelijk jongen grootbrengt.

Op het eerste gezicht is de Pennant met zijn felle kleuren veel aantrekkelijker. Maar als men de Adelaide aandachtig bekijkt, moet men toegeven dat hij ook erg mooi kan zijn. Want er is een zeer groot verschil in kleur. Op de borst zijn ze van rood tot oranje geel en sommigen zijn flets rood. Er wordt beweerd dat niet één paar gelijk van kleur is, maar dit zal wel overdreven zijn. De ongeveer 15 kweekparen welke ik in de loop der jaren gezien heb waren inderdaad allen verschillend van kleur. Dit in tegenstelling met de meeste andere Australische parkieten die over het algemeen niet zoveel afwijkingen vertonen.

Zeven jaar geleden zag ik in België de eerste Adelaide. Toen ik deze vogels wilde kopen raadde een bevriende vogelliefhebber mij dit af, omdat men deze vogels nog niet aan de straatstenen kwijt kon, zoals hij het uitdrukte. De Adelaiden kostten toen vierhonderd gulden het paar. De prijs van de Pennant was toen eens zo hoog. Op het ogenblik wordt ongeveer het dubbele van de prijs van de Pennant betaald. Hieruit blijkt wel dat de Adelaide door veel kwekers erg op prijs wordt gesteld. Daar er voorheen maar een tiental goede kweekparen in Europa aanwezig waren is het niet zo verwonderlijk dat deze vogels zo in prijs zijn gestegen.

Nu bezitten de meeste grote kwekers wel een of meerdere paren; maar ze zijn toch nog altijd vrij schaars en goed gevraagd.

Ik bezit reeds enkele jaren twee mooie kweekparen, waarvan een import paar. Een van deze paren heeft in 1968 tweemaal gelegd. Het eerste legsel was onbevrucht en uit het tweede legsel zijn drie jongen geboren.

De vogel op de kleurentfoto die hierbij wordt afgedrukt is in de zomer van 1967 bij mij gefotografeerd. Hij is wel erg licht uitgevallen want in werkelijkheid is de vogel veel roder van kleur en ook veel mooier.

Deze vogels zijn winterhard en kunnen in een beschutte voliere gerust overwinteren. Ook bij felle koude tot 20 graden onder het vriespunt. Ze stellen beslist geen hoge eisen en ze zijn met een gewoon zaadmengsel tevreden en in goede konditie te houden. Een stukje appel lusten ze graag en in het voorjaar en zomer krijgen ze bij mij volop groenvoer en onkruidzaden.

De man en de pop lijken veel op elkaar, maar met een beetje oefening zijn ze toch goed te onderscheiden. De kop en de bek van de man is groter en zwaarder. De jongen worden groen geboren maar na 14 maanden zijn ze op volle kleur en ook kweekbaar. Sommige paren brengen zelfs het eerste jaar jongen groot.

Foto: P. Ramackers

het om het even of het nu een apart soort is of een kruising. Ik vind het mooie vogels en dat is de hoofdzaak. Toch vraag ik mij af wie de nogal zeldzame en zeer dure Strogele Rosella gaat kruisen met de Pennant. Want er zijn niet erg veel Strogele Rosella's in Europa. Wij moeten er beslist zuinig op zijn temeer daar zij heus niet zoveel nakomelingen voortbrengen. Een enkele uitzondering komt bij iedere soort voor, maar daar moet men zich niet blind op staren.

De Adelaide daarentegen is een vrij goede kweker. Men zou hem gelijk kunnen stellen met de Pen-

Wissel

De /

Als je als echte natuurliefhebber ieder vrij moment benut, door veld bos of heide te zwerven om daar onze vogelbevolking gade te slaan, beleef je wel eens merkwaardige dingen. Zo was ik begin april '67 in 'n gemengd bos dat uit zeer veel loofhout bestond, met aan de rand daarvan een brede strook coniferen (een soort stekelige kerstbomen met blauwe onderzijde). Tussen deze bomen stond hier en daar riet en veel doornstruiken. Het was koud en af en toe viel er natte sneeuw. In de zomer wemelde het hier van de vogels, maar nu was het nog vrij stil. Ik had me 'n tijdje door deze coniferen

gedeelten van het nest op de grond, en nu was pas goed te zien hoe onnoemelijk veel veren er van de binnenkant in verwerkt waren. Daar lag het werk van ongeveer 3 weken op de grond in stukken getrokken, dat was toch wel spijtig, maar niets meer aan te doen. Het was echter prachtig weer en het zat nu vol vogels, daarom besloot ik nog maar eens tussen de coniferenstrook te neuzen. Verschillende zanglijsters hadden al jongen evenals enkele merels, er zat ook nog 'n paartje goudvinken die daar ergens een nest hadden. Tussen de ontelbare vogelgeluiden, klonk plotseling weer de lokroep van 'n staartmees. Even later vond ik het nest op slechts 80 cm hoogte in 'n heel klein denneboompje. Er zaten 5 jongen in die al aardig in de veren zaten. Er was maar weinig plaats voor 'n schuilhut vanwege de dichtheid der coniferen en andere vegetatie, en zo was ik genoodzaakt op slechts 80 cm van het nest te gaan zitten met m'n hutje. Voor te fotograferen was geen telelens nodig, maar wel blitz-

NIET ALLEDAAGSE

gewrongen, en had al vlug 'n paar flinke schrammen aan m'n gezicht opgelopen. Er zaten al enkele goed afgewerkte merelnesten maar verder was er nog niet veel te beleven. En toen m'n handen al aardig op 'n landkaart begonnen te lijken (vanwege de schrammen) ben ik maar op de zandweg gaan lopen. Het uitzicht was nu beter over deze coniferenstrook en al vlug werd m'n aandacht getrokken door 'n paartje staartmezen dat onophoudelijke hun karakteristiek gesjierp lieten horen. Dit geluid werd zo intens ten gehore gebracht, dat ik vermoedde dat ze met het bouwen van hun prachtige kogelvormige nest bezig waren. Toen nu de eerste mees in 't vizier kwam bleek ze inderdaad nestmateriaal in het korte snaveltje te hebben en haastte zich naar een gepaalde spar. Daar zat op ongeveer een manshoogte hun nest, dat nog lang niet voltooid was, de overkapping zat er nog niet op.

Op ongeveer 1½ meter van het nest bleef ik staan en ze nestelde gewoon door. Het mannetje en 't wijfje gingen om de beurt in de nestkom zitten, en brachten met hun snavel korstmos, insectenspindel en boomschorsdeeltjes met op en neer gaande bewegingen aan de buitenkant van het nest aan. Het was werkelijk 'n fraai schouwspel deze twee door broeddrang bezeten vogels te zien werken aan hun nest, dat misschien wel het kunstzinnigste is van alle Nederlandse broedvogels. Hun kopjes deden me denken aan vogeltjes uit 'n tekenfilm, en hun borstveren leken meer op haren dan op veren. Na enkele foto's gemaakt te hebben ging ik voldaan naar huis, met de bedoeling nog eens terug te gaan als er jongen waren. Na 'n week of vier ging ik nog eens poolshoogte nemen, gewapend met camera en schuilhut. Maar daar wachtte me echter 'n grote teleurstelling. Van veraf was al te zien dat het nest uit de boom getrokken was. Hier en daar lagen nog

Staatmees met nestmateriaal

licht. De Staartmezen accepteerden de schuilhut meteen, en zo was ik getuige van druk fouragerende vogels die zowat met de handen aan te raken waren. Na enige tijd begon ik echter iets zeer vreemd te vinden. De mezen bleven ongeveer tien à vijftien minuten weg en kwamen dan tegelijk met voedsel terug. Terwijl de een de jongen voerde wachtte de ander rustig tot deze z'n portie afgedragen had en haastte zich dan naar de nestingang. Toen nummer 2 ook z'n voedsel afgedragen had, was er meteen weer een met voedsel en daarna nog een. Dit alles speelde zich zo razend snel achter elkaar af dat het volgens mij onmogelijk was, dat de eerste staartmees al weer voldoende voedsel had verzameld, voordat de tweede zijn voedsel had afgedragen. Hier was iets merkwaardigs aan

de hand, dit waren volgens mij geen twee maar vier staartmezen die een nest jongen voerde. Er waren er ook verschillende bij die geringd waren. Nu moest ik alleen nog zekerheid proberen te krijgen want de meesjes kwamen een voor een bij het nest, en m'n gezichtsveld vanuit de schuilhut was erg klein. Daarom snel de hut uit gekropen en gewacht tot er weer staartmezengepiep tot me doordrong. En jawel hoor daar verschenen geen twee maar vier staartmezen met voedsel in de snavel, die angstig alarmkreten lieten horen toen ze me zagen. Het klinkt misschien ongeloofwaardig maar ik kon niets anders doen dan dit merkwaardige feit aanvaarden. Nu rijst er de vraag hoe is het mogelijk dat zoiets voorkomt. De enige verklaring die nog enigszins aannemelijk zou zijn is, dat het eerste uitgehaalde staartmezenest misschien jongen heeft gehad van ongeveer dezelfde leeftijd. Het andere nest zat in dezelfde coniferenstrook misschien op z'n 300 meter afstand. Toen nu het ene nest ver-

met opvallende ijver gewerkt. Het wordt alleen daar gevonden waar korstmoss voor handen is, waaruit het nest grotendeels bestaat. Het zit op allerlei hoogten meestal van 'n meter tot op 'n manshoogte. Eenmaal heb ik 'n nest gevonden op ongeveer 3 1/2 meter hoogte, tussen de onderste zware takvork van 'n eikenboom, op zo'n plaats woont eerder 'n grote lijster. Het staartmezenest is kogelvormig en overdekt, de nestopening zit aan de voor bovenkant. De eitjes zijn wit met oranjebruine vlekjes, en het aantal varieert dikwijls, gewoonlijk rond de zeven. Twee jaar geleden trof ik 'n nest vliegvlugge staartmezen aan van niet minder dan 13 jongen, en vanwege het plaatsgebrek was het nest helemaal opengebarsten. Broeden doet hoofdzakelijk het wijfje, en beide vogels slapen in het nest. De broedduur is ongeveer 12 dagen en ze vliegen ongeveer na 14 dagen uit. De jongen worden nog lang gevoerd, met spinnen, veel langpootmuggen, larven en bladluizen. Meestal worden

WAARNEMING

Foto's: J. Foederer jr.

stoord werd zijn de beloofde ouders misschien in contact gekomen met de andere door b.v. de lokroep en zijn ze zo bij het andere nest gebracht. Misschien hebben ze toen dit nest jongen voor hun eigen jongen aangenomen. Dan blijft echter nog de vraag, hoe komt het dat deze staartmezen de vreemde soortgenoten bij hun nest toelieten. In dit geval komt het begrip territorium toch wel op losse schroeven te staan. Hoe het ook zij, de ware toedracht zal wel 'n geheim blijven der natuur, maar daarom zijn deze abnormale gedragspatronen van onze vogels niet minder interessant. Ter aanvulling volgen hier nog wat algemene gegevens over deze vogels. Staartmezen zijn onrustige acrobatische vogels van ongeveer 14 cm groot waarvan de staart ongeveer 7 1/2 cm is. Deze is zwart met witte pennen aan de buitenkant die enigszins tapsgewijze toeloopt. De bovenzijde is roze en zwart, vleugels zijn zwart, onderzijde vuilwit met roze flanken en borst. Verschillende ondersoorten zijn bekend, waarvan de Noordelijke vorm met gehele witte kop misschien wel het meeste verschilt met de onze. Staartmezen houden vooral in de broedtijd voortdurend communicatie met elkaar door de lokroep. Het klinkt zoiets als: tsi tsi trapp trapp, en bij het zingen worden er nog enige zachtjes toontje bijgevoegd. Hoewel met de nestbouw normaal zo rond begin april word begonnen, vindt men niet zelden bij langdurig zacht voorjaarsweer einde maart al bijna voltooide nesten. De meeste mezensoorten zijn holbroeders d.w.z. dat ze hun nesten bouwen in holen, zoals nestkasten boomstronken, spechtenholen en buizen. Het baardmannetje en de staartmees zijn de twee enige in Nederland broedende mezen die 'n vrijstaand nest bouwen. Aan het prachtige bouwwerk van de laatstgenoemde soort, wordt door beide vogels ongeveer 3 weken

Staatmees bij nest met jongen

twee broedsels groot gebracht. Als we onze ogen goed de kost geven, dan zien wij dat de wijfjes van deze vogels in de broedtijd dikwijls een kromme staart hebben, tengevolge van het langdurig verblijf in het nest. In de herst zijn staartmezen dikwijls in gezelschap van andere mezensoorten en goudhaantjes, en zwerven al piepend door onze bossen. Zodra het voorjaar zich weer aandient zonden de paartjes zich weer af en beginnen ze weer verwoed met de bouw van hun prachtige nest, dat werkelijk bewondering afdwingt.

Honing- of nektarvogels

Honing- of Nektarvogels behoren tot de onderorde der Zangvogels, zijn veelal kleine tot zelfs zeer kleine vogels, die in meer dan 100 soorten voorkomen in Afrika, Zuid Azië, Noord Australië, Arabië, Perzië en Palestina.

Foto: W. de Grahl

Voor de vogelliefhebber zijn ze direkt te herkennen aan hun min of meer gebogen lange fijne snavel, die de tong verbergt, waarmee ze zo gemakkelijk nektar uit de verschillende bloemen zuigen, dat hun hoofdvoedsel in de natuur is. Naast nektar eten al deze vogelsoorten ook allerlei vliegjes en spinnetjes, hetgeen maar al te vaak over het hoofd wordt gezien, wanneer we deze vogelsoorten in een volière, of vitrine houden.

Nektar is de afscheiding, die uit de honingklieren (nektariën) van bloemen wordt afgescheiden en

door R. R. P. Van Der Mark.

het is te begrijpen dat alle nektarzuigende vogelsoorten aan tropische streken gebonden zijn, omdat ze daar altijd bloeiende struiken aantreffen ten gevolge van het gelijkmatige klimaat, dat in warmere streken heerst.

Bijenhoning, waarvan de grondstof uit nektar bestaat en waaraan in het lichaam der bijen fermenten worden toegevoegd, is een prima vervangingsmiddel en voedsel voor honing- en nektarzuigende vogelsoorten. Honing bestaat uit 20% water, 70% suikers, zoals glucose, dat de spieren rechtstreeks voedt en fructose, dat in de lever als glycogeen wordt opgestapeld, minerale stoffen, fosforzouten, ijzerzouten, die het bloed verrijken, mierenzuur, dat energie verschaft en onder andere de vitamines A, B, C, D, E, en K bevat. Bovendien is honing zeer gemakkelijk verteerbaar en al sedert mensenheugenis bekend om zijn heilzame werking op het lichaam van mens en dier. Honing is hygroscopisch, hetgeen betekent, dat het vocht uit de lucht opneemt en derhalve gesloten moet worden bewaard, omdat anders zuurwerking optreedt door de inwerking van bacteriën uit de lucht. Goede luchtdicht afgesloten honing is jaren, zelfs eeuwen houdbaar en zelfs de honing uit de graven der Pharao's van ver vóór onze jaartelling was bij de ontdekking van de graven nog best te eten!

Gekristalliseerde honing, dik en niet vloeibaar meer, is in een warmwaterbad onder 40 graden Celcius tot zijn vloeibare toestand terug te brengen, maar men moet het niet oververhitten, want dan gaan de waardevolle fermenten verloren.

Pure honing is te zwaar voor onze honing- of nektarzuigende vogelsoorten en daarom verdunnen we het als volgt: 1/4 liter warm water, 1 soeplepel gecondenseerde melk met suiker, of Frisolac, waarover U zo veel leest tegenwoordig en dat zulke prachtige bestanddelen bevat, waardoor extra toevoeging van vitamines achterwege kan blijven en 1 soeplepel honing flink door elkaar roeren en schudden als een barkeeper dat doet. Laten afkoelen, want vooral 's morgens zullen de vogels op het verse voedsel afstormen en mogen de zeer fijne tongen niet gebrand worden! Het mengsel doet de liefhebber in diverse op te hangen drinkglasjes, ter voorkoming van vechtpartijen. Natuurlijk worden de drinkglasjes vóór iedere vulling grondig gereinigd, want uiterste zindelijkheid is en blijft geboden, bij deze voeding is het zelfs een levensseis voor de schitterend gekleurde juwelen uit de natuur. Al naar gelang de eisen van de vogelsoort voert de bezitter van honing-nektarvogels doorsneden sinaasappel en ander fruit in partjes bij, evenals zoveel mogelijk dierlijk voedsel in de vorm

van spinnen, vliegjes, gehakte meelwormen, mierepoppen, enchytreeën, maar dat is een kwestie van proberen en aftasten en goed observeren. Vol met luis zittende takken van rozen bijvoorbeeld worden door diverse honingvogelsoorten afgezocht en volkomen schoongegeten, andere kijken er niet naar om.

Deze vogelsoorten zijn dol op baden, zodat een badje, of fonteintje, of miniatuur watervalletje, dat al langzaam spattend naar beneden loopt en via een vijvertje naar buiten wordt geleid, ideaal is voor deze vogels, die zich dagelijks en soms wel meerdere keren per dag wassen en baden.

Winterhard zijn deze vogels nooit, al zijn ze nog zo goed geacclimatiseerd, want temperaturen van min 20 graden kennen ze niet, en verdragen ze niet.

De kweek met Honing-nektarvogels is slechts enkele keren gelukt, ook al omdat de meeste poppen veel minder mooi zijn gekleurd, zodat er van de zijde der vangers en handelaren maar bitter weinig belangstelling voor bestaat.

De fraaie kleurenfoto toont een Geelbuik Nektarvogel (*Nectarinia jugularis* L.) die in Zuid Burma voorkomt, een verwant van de purper nektarvogel (*Nectarinia asiatica* L.) en andere soorten, die Burma en omgeving rijk is. Wie belangstelling heeft voor deze vogels raad ik aan het schitterende boek „The Birds of Burma” door B. E. Smythies te kopen, dat talrijke zeer goede kleurentekeningen bevat en

een indruk geeft, wat dit land aan vogelsoorten wel bezit.

De beeldfilatelist, de postzegelverzamelaar, die bijvoorbeeld alleen maar vogels op postzegels spaart, wijs ik in dit verband even op de uitgifte van een serie exotische, maar aldaar inheemse vogelsoorten uit Malawi, Afrika van eind 1968, waarop o.a. een afbeelding in goede kleuren van een Roodborst Honingvogel (*Nectarinia senegalensis gutturalis*) voorkomt, die ook wel in de vogelhandel wordt aangeboden.

Wie in de gelegenheid is en tijd heeft voor honing- en nektarvogels zijn deze zeer mooi gekleurde vogels zeker aan te raden, want in een grote vitrine zullen ze ieders bewondering afdwingen.

HENNEPNETEL
(*Galeopsis spec.*)

ONKRUIDZADEN

Kleurenfoto uit: Vogelfutterpflanzen (Verlag Jacob Héline)

Een groot aantal onkruidzaden is bij het merendeel van de vogelkwekers niet of nauwelijks bekend. Hiertoe behoort zeker de hennepnetel, welke is afgebeeld op de kleurenfoto. Er zijn meerdere soorten, zoals gewone hennepnetel (*Galeopsis tetrahit*), bonte hennepnetel (*G. versicolor*) en zachte hennepnetel (*G. pubesceus*).

Al deze soorten leveren prima zaden voor onze vogels.

De hoogte van de planten wisselt van 75 tot 150 cm. Men kan de planten op velerlei plaatsen aantreffen, maar in grote hoeveelheden zijn ze vaak te vinden op kaal gekapte plaatsen in het bos. Hier kan men dan ook vaak grote aantallen vinken en groenlingen aantreffen die zich te goed doen aan de zaden.

Het is mogelijk de zaden te drogen, zodat ze tot de wintermaanden bewaard kunnen worden. Als de zaden rijp zijn — in augustus en september — kunnen de planten worden afgekneden en in de zon worden gedroogd. Daarna kunnen de zaden er gemakkelijk uitgeklopt worden. De beste tijd om de planten te oogsten is als de zaden nog niet geheel rijp zijn, want rijpe zaden laten direct los bij het afsnijden van de plant. De gedroogde zaden zijn voor vele vogels een welkome aanvulling op het gewone zaadmenu in de wintermaanden.

Zijwegen via actie kanariepokken

door A. Elderhorst

In mijn vorig artikel over dit zelfde onderwerp zult u wel ontdekt hebben, dat ik in het geheel geen namen noem van kwekers die fouten gemaakt hebben of met ziekte te kampen hebben.

De laatsen vinden het minder leuk als hun moeilijkheden beschreven worden en toch kunnen wij allen daar veel uit leren.

Minder leuk zou zijn als ik de kwekers die fouten maakten met naam zo maar openlijk in ons orgaan zou plaatsen.

Namen worden dus alleen geplaatst na wederzijds goedvinden.

Het is mij ook onmogelijk om vitaminepreparaten, zaden of voeders aan te bevelen.

Gaarne zou ik u de goede producten wel willen opsommen, maar als ik dat voor Klazen zou doen, springt Pieterse mij op de nek of zijn produkten soms niet goed zijn en of hij geen adverteerder in ons orgaan is.

Om de lieve vrede te bewaren en ook na lesgeld betaald te hebben, kan ik dus ook geen namen van fabrikanten noemen.

Er zijn vele goede onder, maar ook hier schuilt nogal eens kaf onder het koren.

Gaan we nu een vijftal jaren terug toen ik in het begin van de kweek het volgende bericht uit Limburg ontving.

Mijnheer Elderhorst wij zijn de kweek begonnen, alle vogels waren gezond, bevruchting en eieren leggen, alles is normaal verlopen, maar als de poppen drie of vier dagen hebben gebroed, komen zij doodziek van de eieren af, zijn lusteloos, hebben zichtbaar koorts, rillen heel erg terwijl het kopje schijnbaar achterover getrokken wordt.

Het schokken en trillen wordt steeds heviger en na twee dagen volgt de dood. Mannen hebben het vrijwel niet, meestal de poppen, wat kan dat zijn?

Dit verschijnsel deed zich bij diverse kwekers voor en toevallig had ik enkele jaren daarvoor, maar toen bij het beëindigen van de kweek, precies hetzelfde meegemaakt en dat koste mij toen 7 poppen en 4 mannen. Eerst dacht ik dat de oorzaak bij mij gezocht moest worden in het plotseling afbreken van het kweekseizoen, later bleek echter dat het een vergiftigings geval was geweest.

Aan Limburg kon ik dus direct melden dat is vergiftiging, maar de grote vraag was, waar zit de oorzaak. Na veel heen en weer geschrijf waren we terecht

gekomen bij twee oorzaken, namelijk een kunst-kalk of een luisdodend middel.

Nu was de kunst-kalk van een goed bekend staande fabrikant en in deze kalk zag ik geen gevaar omdat deze in heel Nederland voor pluimvee en door vogelkwekers wordt en werd gebruikt.

Dat luisdodend middel kende ik niet, maar later is gebleken dat dit twee vergiften bevatte, welke dodelijk voor onze vogels kunnen zijn, namelijk DDT en Lydaan.

We besloten tot experimenteren over te gaan, namen een houten kooitje met dichte zijwanden, spotten het flink nat met dat luisdodend middel en toen een vogel er in. Er gebeurde niets bijzonders. De vogel er uit, kooi schoongeboend en met kunst-kalk wit gemaakt en toen weer de vogel er in. Ten tweede male gebeurde er niets. Ons derde probeersel was, de kooi over de kalk heen flink natspuiten met dat luisdodend middel en prompt vier dagen daarna lag de vogel dood in haar kooitje.

Men ging toen in de veronderstelling leven, dat als men de kalk mengde met het luisdodend middel, dat men dan een chemise verbinding van twee stoffen verkreeg en dat dit de dood van de vogels veroorzaakte.

Helaas kon ik daar niet in geloven en gaf dus de raad, neem een schoon kooitje, zet daar een der slechtste poppen in en bevochtig dan het zaad met het luisdodend middel en prompt vier dagen daarna stierf ook deze vogel onder dezelfde ziekte verschijnselen.

Hiermede was dus bewezen dat we niet te maken hadden met verbinding van twee verschillende stoffen, maar dat alleen het luisdodend middel veroorzaker van deze ellende was.

Dat luisdodende middel werd niet meer toegepast en in de verdere kweek heeft men geen moeilijkheden meer ondervonden.

We hadden dus zeer snel de oorzaak gevonden, hoe kwam dat nu? Achteraf was ook dit vrij eenvoudig, luister maar.

Mijn aandacht richtte ik vooral op het feit, dat het vrijwel alleen poppen waren die ziek werden en vroeg me af wat eet een pop nu meer dan de mannen. In de broedtijd is dit onomstotelijk kalk en in deze richting zocht ik het kwaad.

In dit geval was het dus wel de kalk, mits bespotten met dat luisdodendmiddel, maar deze laatste was de werkelijke schuldige.

Ussel

De

Ook mijn Limburgse vrienden heb ik toen kunnen overtuigen dat dit de juiste oorzaak was.

Een ander Limburgs geval betrof werkelijk pokken, deze kweker was nauwelijks met de kweek begonnen, toen hij mij de ziekteverschijnselen beschreef, welke zeer beslist pokken moesten zijn.

De vogels vertoonden de bewuste pokjes, waren wel ziek, terwijl om de vier of vijf dagen een dode vogel te betreuren was.

Een uitbraak van pokken, goedaardig, maar met een slepend karakter. Ondanks de broedtijd, raadt ik hem aan toch onverwijld een milde enting toe te passen, wetende dat deze ongevaarlijk is, hetgeen al tijdens het onderzoek pokken was bewezen.

Alle vogels werden mild geënt en er volgde een wonder op, tien dagen later waren de pokjes verdroogd en de vogels veel beter in conditie. De kweek is nadien toch nog gunstig verlopen.

Dit succes heb ik direct doorgegeven aan het Instituut en men was daar erg verheugd over.

Later ben ik te weten gekomen dat men een nieuwe entstof had bereid en men experimenteerde een entstof te ontwikkelen welke in staat was de pokken onmiddellijk te onderdrukken, hetgeen in Limburg dus goed gelukt bleek te zijn. Direct daarachter moet ik U helaas melden dat er andere moeilijkheden met deze entstof naar voren kwamen en heeft men weer een stap terug moeten doen. Toch wil het nu nog wel eens voorkomen dat een milde enting direct pokken onderdrukt, maar is de uitbraak kwaadaardig, dan helpt enten niet meer.

Het blijft dus geboden tijdig te enten, dus vlak na de kweek, maar mocht u bij een pokken-uitbraak deze direct kunnen onderdrukken met een milde enting, dan kunt u zeggen dat u 100 % geluk heeft.

De praktijk leert ons: pokken en niet geënt, de kwekerij gaat verloren.

Tot slot wil ik een gek verschijnsel met U bespreken dat mij zelf twee jaar geleden is overkomen.

Toen ik op een avond bij mijn vogels kwam viel mij op dat er drie kanaries van zes weken oud met een open bekje op de stok zaten en dat de bekjes vrijwel niet sloten, terwijl ze slikbewegingen maakten.

Bij nader onderzoek bleek dat hun tongtjes kogelrond en vuurrood waren. Ik heb toen met een pincet het snaveltje geopend, maar kwam toen in feite een derde hand te kort om het bekje in te penselen met jodium.

Toen heb ik zo uit het flesje twee druppels jodium op de zijkant van de snavel gedruppeld. Nu daar hadden zij niet van terug en wrongen zich in allerlei bochten om los te komen.

Het was misschien wel een marteling voor hen, maar ik heb het drie dagen achter elkaar herhaald en toen waren ze genezen.

Nog steeds vraag ik me af, wat kan dat geweest zijn en hoe te voorkomen. Hebt u er misschien ervaring mee geachte lezer en kunt u mij er dan iets van vertellen en mij misschien de oorzaak aanwijzen? Zo ja, dan houd ik mij warm aanbevolen. □

TAMME GROTE LIJSTER

Tekst en foto: J. A. Verwey

Het is mij een bijzondere eer u deze overigens schuwe vlieger, die naar zijn internationale doopnaam (*viscivorus*) gek is op bessen van de maretak, voor te stellen. Het is een aparte lijster dunkt mij. Als kuiken gegrepen door een kat, was het nog slechts een brokje vogelende toen de vogel werd opgehaald.

Toch haalde hij het; hij groeide op tot een deftige en aanhankelijke gast. Alleen het licht uit het linker oog keerde niet terug. Misschien is het wel daardoor dat hij telkens naar „huis” terugkomt.

Het deksel van zijn dagverblijf is verwijderd.

Zo nu en dan vliegt hij uit, slaapt (een nacht gebeurde dat) in een stoere es op het pleintje, doch keert prompt naar onze tuin terug. Als hij 's nachts slaapt in de schuur, laat hij bij het overbrengen naar dat nachtverblijf een aardig „fluitje” horen.

Mijn gast is dus van het mannelijk geslacht en naar ik aanneem „dankbaar”.

Is het niet ontroerend hoe dieren (vogels) soms aanhankelijkheid kunnen betuigen tegenover hun verzorgers?

Op het menu staat: univeerzeel, meelwormen, fruit, bessen (krenten), sla en kruim van bruin brood. Een flinke drinkbak; elke dag een fris bad.

EEN OGEN- BLIKJE

door S. J. Houtenbos

Eerst wil ik een ogenblikje besteden aan het vorig artikel, januarinummer, blz. 29. Daar sloot ik mijn bijdrage met een lijstje paringsmogelijkheden bij de Isabel-grasparkiet, waar een paar fouten instonden, buiten mijn schuld, excuses! Hieronder volgt het lijstje nogmaals en naar ik hoop, ook goed overgenomen.

De paringsmogelijkheden bij Isabel-grasparkieten zijn:

Isabel x Isabel
Isabel x normaal
split Isabel x Isabel
split Isabel x normaal
normaal x Isabel

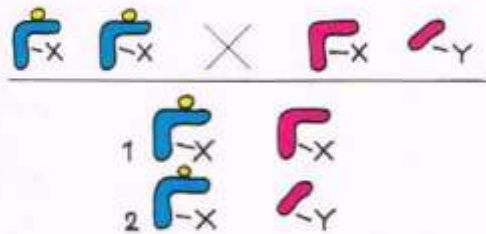
De eerstgenoemden zijn mannen; de anderen zijn poppen.

Ik adviseerde U de paringsmogelijkheden zelf uit te werken, liefst met tekeningetjes, zoals was voorgedaan. Ik beloofde U dat ik nu hetzelfde zou doen, zodat U kan vergelijken.

Hieronder volgen de paringen, met de uitkomsten, waarvan ik hoop dat ook dit visuele gedeelte voldoende duidelijk zal zijn.

De paring Isabel x Isabel laat ik achterwege. Hieruit komen 100% Isabellen natuurlijk!

ISABEL x NORMAAL

Links ziet U beide X-kernstaafjes, waaraan de Isabelfactor gebonden is. (beide gele stippen). Rechts

120

ziet U het X-Y patroon. Zoals U weet

X-X = een man

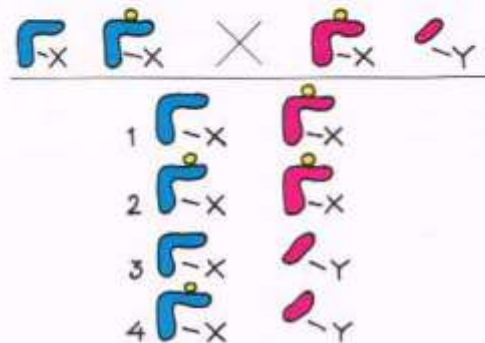
X-Y = een pop.

Beide X-kernstaafjes van de man bezitten de Isabelfactor. Ziet U? De nieuwe kiem bestaat uit één kernstaafje van de man PLUS één kernstaafje van de pop. Onder de streep ziet U de twee mogelijke uitkomsten uit deze paring. Nummer 1 zijn de jonge mannen, die slechts één X-staafje hebben, waaraan de Isabelfactor gebonden is. De jonge mannen zijn allemaal SPLIT Isabel, of wel: normaal van uiterlijk, doch Isabel-verervend. Het staafje zonder de Isabelfactor overheerst namelijk! In uiterlijk zijn deze jonge mannen dus NIET Isabel, maar verborgen bezitten zij die factor wél.

Nummer 2 zijn de jonge poppen. Het X-staafje bezit de Isabelfactor, MAAR ER STAAT GEEN ANDER X-STAAFJE TEGENOVER. Met andere woorden al deze jonge poppen ZIJN meteen Isabel. Deze paring is interessant omdat U direct in het nest aan de jongen kunt zien welke poppen zijn. Isabellen worden namelijk met rode ogen geboren, die echter later donkerder uitkleuren. Maar dan verschijnen de isabelkleurige vleugels!

Alle Isabellen uit deze paring zijn poppen. U kunt dus meteen sexen!

SPLIT-ISABEL X ISABEL

Boven de lijn de paring!

Eén der X-staafjes van de man heeft de Isabelfactor. De ander niet. Dus: deze man is uiterlijk normaal, doch Isabelverervend.

De pop is Isabel, zoals u ziet.

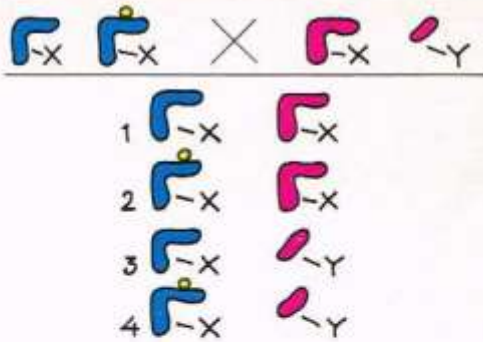
Er zijn nu 4 mogelijkheden:

- 1 Split Isabel mannen
- 2 Isabel mannen (beide X-staafjes hebben de Isabelfactor).
- 3 Normale poppen. (die ene X-staaf bezit de Isabelfactor niet; het Y-kernstaafje kan geen Isabelfactor bezitten).
- 4 Isabel poppen. Het X-staafje bezit de Isabelfactor en er staat geen normaal X-staafje tegenover (anders was het geen pop).

Wissel

De

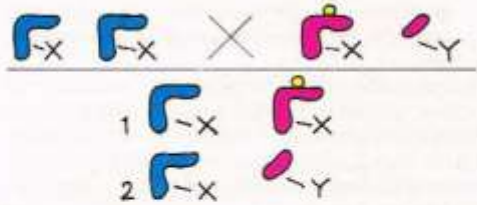
SPLIT ISABEL X NORMAAL

Ook hier weer 4 mogelijkheden.

- 1 Normale mannen! Geen van beide X-staafjes draagt de Isabelfactor.
- 2 Split Isabel mannen. Eén der X-staafjes bevat de Isabelfactor. Er staat echter een normaal X-staafje tegenover en deze domineert, overheerst. Uiterlijk is deze man dus niet Isabel, maar verborgen wél.
3. Normale poppen. Die ene X-staaf die de pop heeft, draagt géén Isabelfactor.
- 4 Isabel poppen. De ene X-kernstaaf draagt de Isabelfactor. Het Y-staafje kán deze factor niet dragen en er staat géén normale X-chromosoom tegenover. Dus: deze poppen zijn ISABEL.

NORMAAL X ISABEL

Hier dus een normale man, die niets wat Isabel betreft, in zich heeft. Deze normale man paren we aan een Isabel pop.

De uitkomst biedt twee mogelijkheden:

- 1 Jonge mannen, waarvan slechts één der X-staafjes de Isabelfactor bezit. Het andere staafje is normaal en overheerst dus weer. Resultaat: Uiterlijk normaal, doch verborgen Isabel, dus: Isabel verervend!

De tweede mogelijkheid zijn de normale poppen.

ALLE poppen zijn normaal en bevatten niets van Isabel. Uit deze poppen zullen dus geen Isabellen gefokt kunnen worden omdat deze poppen genoemde factor niet kunnen afgeven.

In de paring hierboven, split Isabel x normaal, komt de Isabelfactor bij de jongen NIET van hun moeder, maar van hun vader!

De kernstaafjes heb ik blauw en rood gekleurd, alleen om duidelijk te laten uitkomen welke staafjes van de man en welke van de pop afkomstig zijn. Verder spelen deze kleuren geen enkele rol.

U kunt aan de hand van bovenstaand geïllustreerd gedeelte gemakkelijk zien hoe die vererving in zijn werk gaat. De volgende keer voegen we de lichaamskleur toe (blauw en groen) en wordt alles een beetje moeilijker. Nou ja, moeilijk... Het valt wel mee, tenminste als U het serieus bestudeert, al is het maar een ogenblikje!

Bij machtige roofridders thuis

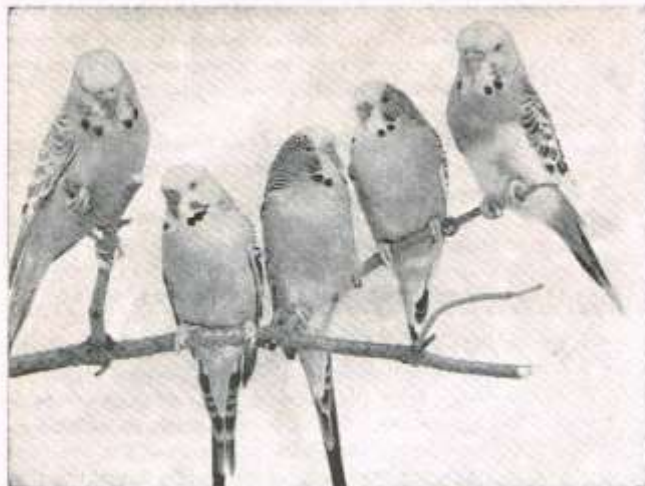
Tekst en foto: J. A. Verwey

Met de roofvogelstand, over het algemeen en met die van de Haviken in het bijzonder, ziet het er in ons land bedenkelijk uit. Over de teruggang van deze boeiende luchtridders zijn allerlei gissingen mogelijk. Belaging door indirecte vogelbescherming kan er bij voorbeeld één van de vele zijn.

Bemoedigend is het derhalve te mogen weten dat op enkele plaatsen, zogenaamde „poothaviken“ zijn uitgezet, waarvan sommigen tot een gunstig broedresultaat kwamen.

Een span van die machtige roofridders heeft ook dit jaar (1968) ergens op de Veluwe op de sprong van een pijnboom (negen meter hoog) met „succes“ een horst bewoond. Aanvankelijk waren er twee eieren (grauw achtig 55 x 45 mm) doch later troffen wij de „slotvrouwe“ naast de wieg met slechts één jong (zie foto) dat voorspoedig opgroeide en uitvlog.

Ir. J. H. A. Diederer.

Enkele aspecten van de

Bij het samenstellen van een menu voor kooi- en volièrevogels wordt veelal als **uitgangspunt** gekozen het voedsel, dat hun in het wild levende soortgenoten opnemen.

Meer dan eens heeft men getracht gegevens te verzamelen over maag- en kropinhoud van b.v. in het wild levende grasparkieten. Degenen, die hierin slaagden voor volwassen dieren, betreurden het veelal geen bijzonderheden te hebben over de kropinhoud van jonge parkieten. De bekende Engelsman W. Watmough, gaat kennelijk eveneens uit van de in het wild levende vogel als hij schrijft: "I have had a feeling that the wild budgerigars of Australia include something in their natural diet which those kept under domestic conditions do not get".

Wij zijn eveneens van mening, dat het zinvol is om over zoveel mogelijk gegevens te beschikken betreffende aard en omvang van het voedsel, dat door de in het wild levende parkiet wordt gebruikt. Toch is het goed zich te realiseren, dat deze gegevens slechts een **beperkte betekenis** hebben bij het samenstellen van een menu voor de **gedomesticeerde** parkiet en wel om de volgende redenen:

- a. de vogels, die in gevangenschap worden gehouden, verkeren onder geheel andere omstandigheden dan hun in het wild levende soortgenoten, zodat hun voedingsbehoeften duidelijk verschillen,
- b. de samenstelling van het dagrantsoen van een in het wild levende vogel wordt vaak niet primair bepaald door de behoeften van het betreffende dier, maar door datgene wat de natuur de vogel op een bepaald moment en op een bepaalde plaats te bieden heeft.

- c. een niet onbelangrijk deel van het menu van een in het wild levende vogel bestaat veelal uit niet te oogsten en te conserveren componenten, waardoor verstrekking van deze stoffen aan in gevangenschap gehouden vogels geheel of ten dele achterwege moet blijven.

Uit het bovenstaande blijkt,

1. dat de behoeften aan o.a. energie en aminozuren bij gedomesticeerde parkieten anders zijn dan die van de in het wild levende parkieten;
2. dat het noodzakelijk is (punt c) enkele andere grondstoffen in het rantsoen te verwerken dan waarover de parkiet in de natuur kan beschikken.

Vooraf omdat de omstandigheden, waaronder de vogels worden gehouden sterk verschillen (kooi - volièr; binnen - buiten) bestaan er met betrekking tot de energie-behoeften van in gevangenschap levende parkieten vele nog niet volledig opgeloste problemen. T.a.v. de optimale samenstelling van het eiwit (het aminozuren-patroon) is daarentegen veel met voldoende zekerheid bekend. Over dit laatste geven wij hieronder enkele bijzonderheden.

De bouwstenen van de eiwitten zijn te verdelen in **essentiële- en niet-essentiële** aminozuren. De niet-essentiële aminozuren kunnen door de parkieten in voldoende hoeveelheden worden gesynthetiseerd uit het voedingseiwit en waarschijnlijk zelfs uit niet-eiwit-stikstof. Tot de niet-essentiële aminozuren behoren o.a. alanine, asparaginezuur, glutaminezuur, glycine, proline en serine.

De essentiële aminozuren worden in een te geringe hoeveelheid of in 't geheel niet door de parkieten gemaakt. Ze dienen daarom in voldoende mate

in het voeder aanwezig te zijn. Tot de **essentiële aminozuren** worden gerekend arginine, **cystine**, histidine, isoleucine, leucine, **lysine**, **methionine**, phenylalanine, threonine, thryptophaan, tyrosine en valine. Het aminozuur cystine is pas dan noodzakelijk als te weinig methionine aanwezig is. Methionine is in staat cystine volledig te vervangen, terwijl omgekeerd cystine slechts de helft van de methionine kan vervangen. Zo kan ook tyrosine het phenylalanine voor ongeveer 30 % vervangen. Een tekort aan niet-essentiële aminozuren komt alleen voor als de totale hoeveelheid **ruw eiwit** in de voeding te gering is. Een tekort aan essentiële aminozuren kan veel eerder optreden. Uiteraard treedt een dergelijk tekort op als de totale hoeveelheid eiwit in de voeding te gering is. Het kan echter ook ontstaan bij een **eiwitrijke** voeding, als het voedereiwit **eenzijdig** is samengesteld, met andere woorden

als het verhoudingsgewijs het minst aanwezig is. Dit laatste kan duidelijk worden gemaakt door een vergelijking te maken met een regenton, waarvan niet alle spaanders even hoog zijn. Er gaat meer water in de ton als de laagste spaander wordt verlengd. Zodra deze laagste spaander even lang is als de op één na laagste heeft verdere verlenging geen zin meer. Dan bepaalt immers de hoogte van de spaander, die aanvankelijk de op één na laagste was, hoeveel water er in de ton gaat.

Zo heeft toevoeging van b.v. lysine aan het menu van de parkiet alleen zin zolang lysine het limiterende aminozuur is.

Uit de door ons bepaalde gehalte-cijfers aan o.a. lysine, methionine en cystine blijkt, dat in het voedereiwit van de in de handel zijnde **zaadmengsels** voor grasparkieten het aminozuur lysine sterk limiterend is, waardoor het eiwit een zeer lage biologi-

voeding van parkieten

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is.

In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

Van de verschillende aminozuren worden momenteel lysine en methionine op min of meer grote schaal gefabriceerd. Deze synthetische aminozuren kunnen aan de verschillende voeders worden toegevoegd. Het spreekt vanzelf, dat een toevoeging van een synthetisch aminozuur alleen zin heeft als daardoor een goedkopere samenstelling wordt verkregen of als het betreffende aminozuur niet in voldoende mate door de gewone grondstoffen wordt ingebracht. Wanneer van een bepaald aminozuur meer wordt toegevoegd dan nodig is, heeft deze toevoeging een nadelig effect. Met het gebruik van synthetische aminozuren moet men dan ook bijzonder voorzichtig zijn. Toevoeging van een synthetisch aminozuur is alleen verantwoord als het betreffende aminozuur **limiterend** is, m.a.w.

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is. In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is. In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is. In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is. In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is. In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is. In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is. In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is. In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

als er van één bepaalde bouwsteen (essentiële aminozuur) te weinig aanwezig is. In dit verband wordt de term „biologische waarde van het eiwit“ wel gebruikt. Het begrip biologische waarde van het eiwit is in 1909 geïntroduceerd door K. Thomas, die het definiëerde als: „Het percentage van het verteerde eiwit, dat wordt gebruikt voor de opbouw (synthese) van lichaamseiwitten“. Voor een efficiënte synthese van lichaamseiwitten is het nodig, dat alle essentiële aminozuren tegelijk en in de juiste verhouding worden verstrekt. Hoe beter de verhouding van de aminozuren overeenkomt met de behoefte van het dier, des te efficiënter zal deze synthese plaatsvinden. Er behoort dus een bepaalde verhouding te zijn tussen de essentiële aminozuren onderling. Men kan ook zeggen: de aminozuur-samenstelling moet een bepaald patroon vertonen.

Cees Scholtz.

Voor de kust van Wales

Skomer Island in het St. Georgekanaal voor de kust van Zuid-Wales is een ongekend rijk vogeloorde, bewoond door duizenden vogels van de open zee, die er alleen aan land komen om er op de barre rotsrichels, in de nissen en holen en op de klippen doorgaans één ei uit te broeden.

Langs de steile rotswanden hebben de kittige drieteenmeeuwjes er hun nesten, de zeekoeten bewonen wat bredere plateaus en uit de nissen klinken de krakende brombeergeluiden van alken. Maar het meest opvallende zeevogeltje is de pegaaiduiker, de clown van de zee.

Ons verblijf op Skomer begon officieel op een Maandag. De Zondag ervoor wilden wij benutten om een bezoek aan Grassholm te brengen, waar men het aantal broedende Jan van Genten op ongeveer 40.000 paar schatte.

Om 21.30 stonden wij voor de deur van schipper Alfred Knowless, een ruwe zeebonk met een woeste baard, een slobbertrui, een voddige broek en barrevoets. Hij was één en al vriendelijkheid en nodigde ons uit naar boven te komen. Het ging ons om de gannets (Jan van Genten). Nu die waren er genoeg met eieren, met kleine en grote jongen en ze waren zo mak als broedse kippen. Hij kwam er pas vandaan. Drie uur varen heen en dan nog eens terug. Het weer was er uniek voor, want het gebeurde wel, dat hij in een seizoen door het slechte weer geen schijn van kans had er te landen.

Goed, maar nu de prijs voor de overtocht. „Too expensive for you“ (Te duur voor jullie). De komedie werd prachtig opgevoerd. „Nee, ik kan jullie dat niet aandoen“. Maar wij wisten nog van niets. Met zijn handen voor de ogen stampvoetend op zijn blote voeten, fluister zijn handen voor de ogen stampvoetend op zijn blote voeten, fluister elkaar betuurd aan, beraadslaagden en, zij het met bloedend hart, zeiden accoord te gaan met de prijs. Dat was blijkbaar te vlug, want hij liet er meteen op volgen: I mean, each“.

Vijfhonderd gulden voor een reisje naar het eiland van de Jan van Genten was ons echter al te gortig. Wij zagen er vanaf. Alleen uit de verte hebben wij de Jan van Genten als een witte vlek op Grassholm gezien en daarmee moesten wij het doen. . . .

124

Teleurgesteld en doodmoe prikten wij de pennen van onze shelter in de grond aan de baai van St. Martin's haven en geen tel daarna lagen wij in diepe slaap.

De volgende morgen was het stralend mooi weer. De leeuwerik zong uit volle borst, de roodborstapuit vertoonde zich in zijn kleurigste kledij. Wij ontbeten en paktten de rugzakken in voor een verkenningstocht naar Skomer. Wij sjouwden als karrepaarden rots op en af onder een strak blauwe hemel. Jo wilde een poging ondernemen de zeekoeten van dichtbij te benaderen. Het was een hachelijk avontuur. Naar beneden ging vrij goed, maar toen kwam het punt, dat hij nietvóór- of achteruit kon. Het zweet parelde op zijn gezicht van inspanning. De begroeiing bleek weinig houvast te bieden. Een steenklomp raakte los en kletterde met

Zeekoeten op een smalle rotsrichel. Ieder moment verwacht je die vogels achterover van de rots te zullen zien vallen. De eieren schijnen van steen te zijn zo schijnbaar ruw gaan ze er mee om en dat er nog niet meer van de rotsen vallen is een raadsel, maar daarvoor hebben ze ook een speciale vorm gekregen.

Ussel

De,

veel geraas zo'n kleine 40 meter naar beneden in zee. Eindelijk wist hij zich in veiligheid te brengen op een smal plateau. „Dat nooit meer”, zuchtte hij. Eindelijk belandden wij in de Kiltwake Cove. Een kleine kloof, waar zeker een 60 nesten tegen de rotswand gekleefd zaten. Het was er een drukte van belang. De aflossing ging met veel geroep gepaard en tijdens zo'n ontmoeting zaten de twee vogels dicht tegen elkaar te kopsnavelen. Zij gingen zo in hun bezigheden op, dat zij niet meer op ons letten of deden alsof wij lucht voor hen waren.

De volgende dag waren wij zwaarder beladen dan ooit, omdat wij tevens proviand voor een dag of vijf moesten meenemen alsmede onze schuilhutten en een grote voorraad foto- en filmmateriaal. Jo had het bijzonder druk. Alles had hij al een paar keer uit de auto gesleept en ik zag hem bij de minuut stiller worden. „Weet je wat er gebeurd is”? Ik had geen flauw benul van. „Mijn doos met films staat thuis keurig ingepakt onder mijn snijtafel en daarvoor in de plaats heb ik nu een doos met belichte films van vogels uit de Zaanstreek met roerdomp, baarmees en weet ik al niet meer”.

Geheel zonder zat hij niet als U mocht denken dat hij nu bij het zien van al die ornithologische delicatessen voor spek en bonen op het vogeleiland zat. Nee, want dan kent U Jo niet. Die is niet voor één gat te vangen. Het enige wat ik hem kon aanraden was om op een donkere dag op het vasteland de nodige films te kopen. De eerste de beste dag dat het weer omsloeg en wij op de boot wachtten, liet de schipper verstek gaan. De zee was te ruw en hij bleef waar hij was in de haven op het vasteland.

Toch kregen wij juist door die pech vele aardige ontmoetingen. Eén daarvan was met Berry Thomas in Fishguard, een cineast van de BBC. Een hele avond bleven wij op bezoek en zijn allerbeminnelijkste vrouw serveerden ons een kostelijk maal. Daarna kregen wij kleurenfilms van Skomer te zien en wat zeer belangrijk was films voor Jo om er al die wonderlijke zeevogels op het gevoelige celluloid te vereeuwigen. Toen konden wij op pad gaan naar het nest van Noordse stormvogel.

Het nest lag bijzonder gunstig. Op een klein plateau tegen de rotswand zat de mallemok, zoals hij ook wel wordt genoemd op het ene ei te broeden. Voor alle zekerheid bonden wij ons vast met een stevig touw, dat wij hadden meegenomen. Tachtig meter beneden ons sloegen de machtige rollers van de zee te pletter tegen de rotsen. Steeds dichterbij kropen wij nader, maar bleven toch op veilige afstand van de vogel, omdat wij uit ervaring van andere vogelaars maar al te goed wisten, dat deze vogels een stinkende, traanachtige oliemassa naar hun belagers spuiten. Een stank, die nog dagenlang aan kleren en huid blijft hangen, ondanks veelvuldig wassen.

De Noordse stormvogel is een kind van de open zee, alleen voor het uitbroeden van het eene ei komt hij aan land. Eenmaal op het land gedraagt hij zich vrij onbeholpen. Hij rust namelijk op zijn loopbeen; dat is dan ook de reden dat hij slechts waagt

aan de uiterste rand van super smalle rotsrichels aan de zeezijde. Hij laat zich van de rots vallen want opstijgen met een aanloopje is er voor hem niet bij, daarom die vrije val. Eenmaal in lucht doen de lange smalle vleugels hun werk uitstekend.

De broedperiode neemt ongeveer zes à acht weken in beslag. Daarna volgt er een drukke tijd. De

Als een knevel hangen de zandspiertjes langs de snavel. Daarvoor bezitten ze een vernuftig stel klemmetjes in de bek. De papegaaiduiker is de clown van de zee.

eerste twee à drie weken ligt het jong veilig beschut onder de donsveertjes van een der ouders. Na een kleine acht weken is het gedaan met het vertroetelen van hun enig kind. Zij laten het jong in de steek. Dit is dan dik en rond geworden van de goede verzorging en kan nog wel enige dagen op zijn vet teren. Dan komt de honger. De zee beneden lokt; daar kan hij zijn maag weer vullen en op zekere dag trekt hij de stoute schoenen aan en waagt de sprong...

De Noorse stormvogel bezit op de bovensnavel twee buisvormige kokertjes. Daarin monden de zoutklieren uit. Een mens zou reddeloos verloren zijn, wanneer hij zout water moest drinken. Het is te begrijpen dat vogels, die hun voedsel uit het zoute water van de zee vissen, ook een grote dosis zout naar binnen krijgen. Geen nood, de natuur heeft

een technisch vernuftige installatie in zo'n vogellichaam ingebouwd. Een installatie waarvoor wij mensen miljoenen moeten investeren om hetzelfde effect te bereiken.

Op dezelfde plaats van de Noordse stormvogel keken nieuwsgierig tientallen papegaaiduikers naar onze verrichtingen. Zij hadden hun enige ei verstopt in een meters lange pijp. Sommige graven hun gangen zelf in de zachte aarde, anderen annexeren een nesthol van een konijn, die ze er eenvoudig uitgooien. De snavel werkt als een combina-

Papegaaiduiker met zandspiering. 's Avonds keren ze terug van de visvangst. Dan staan ook de meeuwen op de uitkijk en dwingen ze hun buit voortijdig te „droppen”. De visjes komen dan bij de verkeerde terecht.

Foto: C. Scholtz

tietang, waarvoor menig konijn beducht is. De papegaaiduiker is bijzonder betrouwbaar en zelfs nieuwsgierig. Wanneer wij ons rustig hielden, konden wij sommige op een halve meter benaderen. Opeens raakten de vogels in paniek en stoven weg.

Juist bijtijds, want een zeer grote mantelmeeuw probeerde een boutje te bemachtigen. De veren stoven in het rond. Deze keer had hij geen succes. Is een papegaaiduiker wel het slachtoffer, dan wordt de opengevallen plaats onmiddellijk door een vrijgezel ingenomen. Trouw neemt hij de plichten op zich van broeden en later het verzorgen van het jong. De visvangst verstaan zij uitstekend en in het heldere water kan men dan goed zien hoe dat in zijn werk gaat. Met hun korte vlerkjes roeien zij krachtig onder water en zo'n glasaaltje of zandspiering moet van goede komaf zijn als hij de dans weet te ontspringen. Zijn poten dienen hem daarbij

126

tot roer. Het zou ondoenlijk zijn iedere keer met een visje naar het jong te vliegen. In hun bek bezitten zij een vernuftig opberg systeem. Ter weerszijden aan de binnenkant van de snavel zit (ietswat overdreven gezegd) een zaag, waarvan de opstaande fijne pennetjes naar achteren zijn gericht en veerkrachtig zijn.

Met de tong brengt hij de gevangen vis, die door de vangst reeds verdoofd is, op de plaats tussen de klemmen. Zo gaat hij door tot zijn snavel vol zit en de gevangen vis er als een knevel langs hangt. De broedtijd duurt vijf tot zes weken. Met grote ijver wordt het enig jong een even lange tijd van vis voorzien. Dan laten de ouden het jong aan zijn lot over en moet het kind voor zichzelf proberen te zorgen. De eerste dagen blijft het nog in zijn hol, maar als de honger al te sterk begint te knagen, wordt de roep van de zee ook voor hem te machtig. Op een donkere nacht- de dag brengt te veel gevaar met zich door het altijd aanwezig zijn van meeuwen en ander roofgespuis- komen zij aan de rand van het klif en laten zich in zee plonzen. In tegenstelling tot de alken en zeekoeten, die de jongen in het zilte nat een tijd lang begeleiden en het jong attenderen op het gevaar uit de lucht, vertonen de ouders van het papegaaiduiker-jong zich niet meer. Het jong moet zichzelf zien te redden. Vier jaar duurt het voor het volwassen is en aan een huishouding kan gaan denken. Het is een wonder, dat er ieder jaar, met alle gevaren, nog zoveel papegaaiduikers tot broeden komen. Op Skomer zijn het er naar schatting enkele tienduizenden, maar het kunnen er ook meer dan honderdduizend zijn. ...

Verenigingen, die belangstelling hebben voor de film over deze wonderlijke vogels van de open zee, kunnen zich in verbinding stellen met mijn vriend Jo van Dijk, Burg. Teerstraat 15 Oostzaan, tel. 02984-1679 na 19 uur.

Een 16 m/m kleurenfilm, waarvan onze bekende vogelcineast Jan P. Strijbos zegt „een machtig mooie film, met sublieme staaltjes van filmwerk”.

Op een alkenbijeekoms valt er veel te praten. Het ei ligt goed verscholen in de nis van de rotswand.

Foto: C. Scholtz

Wissel

De,

Het fenomeen -INO-

H. J. Veerkamp

vervolg
van *Onze Vogels* febr. no. 2
pag. 55

Dit zien we wel meer bij onze vogels, het verschil in verenkleur van man en pop. Doch het hoe en waarom blijft voorlopig een open vraag.

De agaatorfactorige ino is gelijk aan de isabelfactorige. Alleen in de donskleur is iets kleurverschil. De klassieke agaat bezit gereduceerde phäomelanine (opbleekfactor) en het volledige bezit van eumelanine. De werking van de dubbele inofactor is van dien aard, dat er een volkomen blanke vogel met rode ogen overblijft. Zij geeft ons een tastbaar bewijs, dat de inofactor haar sterkste werking uitoefent op het zwarte eumelanine.

De ino die de factoren voor groen maskeert is een heel vreemd geval. De pop is gemarmerd bruin, haar donskleur is donker. Een typisch gezicht, een vogel met rode ogen, kastanjebruin gemarmerd en donkere dons.

Ook hier net zo als bij de ino, welke bruin maskeert een groot verschil tussen man en pop. De man is veel lichter van kleur.

Al met al een ingewikkelde geschiedenis. Met de naamgeving van albino, rubino en lutino zijn we met dergelijke vogels niet klaar.

Het is steeds één en dezelfde factor, die de rode kleur van de ogen veroorzaakt en de kleur van de bevedering geheel of grotendeels beïnvloedt. U kunt wel nagaan, de inofactor overgeplant, en dat is al gebeurd, in vetstofkleurige, opaal of pastelfactorige vogels, dat we dan vogels hebben die letterlijk gesproken, albino, rubino of lutino kunnen worden genoemd. In bepaalde gevallen, hier ga ik nu niet op in, zal zij de kleurvorming van pigment maar gedeeltelijk beletten.

Doch dit laatste is een vrij normale zaak, we weten immers dat elke factor afhankelijk is van haar sterkte, stabiliteit en de werkingsfeer waarop zij zich kan ontwikkelen.

De totale verdringing van de pigmentstoffen is dan alleen mogelijk, als de inofactor zich volledig kan ontplooien. En dit houdt in dat zij géén of de minste weerstand op de kwaliteit en kwantiteit van de pigmentstoffen moet uitoefenen.

Over de ino materie zouden we nog heel wat kunnen schrijven en van gedachten kunnen wisselen. Het uiteindelijke resultaat zou wezen, dat we praktisch nog niets weten. Soms zijn we de mening toegedaan dat we er alles van weten, maar het is geen waar. De juiste toedracht van de gedragingen der verschillende factoren in het kleurpatroon van de kleurkanarie is wel zo veel omvattend, dat we genoeg moeten nemen met datgene wat we denken te weten.

Als laatste nog het volgende: Als kleine nestjongen laten de ino's geen verschil zien tot welke pigmentgroep (als ik het zo noemen mag), ze behoren. Allen worden geboren licht van huidskleur, lichte dons en bleekrode ogen. Pas als de eerste stoppels gaan verschijnen, kan men iets van een kleurnuance herkennen. Afhankelijk van hun erfelijke aanleg zullen we een lichtbruine kleur kunnen constateren. Zodra de jeugdruï aanvangt zien we dat bij de groen en bruinfactorige mannen het merendeel van hun bruinbezit verdwijnt, bij de poppen kan het iets toenemen.

De isabel en de agaatorfactorige ino, ondergaan geen metamorfose en behouden hun blanke kleur.

Sommige inokanaries ondervinden enige hinder van het licht. Dit is te herkennen aan de manier waarop zij zich op de zitstok neer laten komen. Over deze merkwaardige mutant met zijn legio mogelijkheden zullen we in de nabije toekomst nog veel van horen.

Laten we vooral hopen, dat men met de naamgeving van de inokanarie niet al te veel problemen gaat scheppen, „What is in a name“.

DE RIETGORS

De rietgors, die elders ook wel wordt betiteld met rietmus, slootmus, rietvink, gagelmus en blokkieft (!), is een bijzonder aardig vogeltje, dat in de zomermaanden geregeld is te zien in gebieden met water en riet. Reeds vroeg in het voorjaar keren deze rietbewonertjes terug uit hun winterkwartieren, die zich uitstrekken over Zuid-Frankrijk en Noord-Afrika. Dan kan men de mannetjes zien zitten wiegelen op een uitstekende, overjarige rietstengel. Zij zijn onmiddellijk te herkennen aan de vrijwel zwarte kop en de sneeuwblanke halsboord: nemen we ze in de kijker dan zien we duidelijk aan weerszijden de witte 'uitloper', de zogenaamde baardstreep, die tot aan de kegelsnavel loopt. De bovendelen zijn rossigbruin met zwarte strepen, de onderkant is vuilwit met een paar donkere streepjes. De stuit is grijs, de staart bruinzwart met erg in het oog lopende witte zijzomen, die vooral opvallen als de vogels dit lichaamsdeel spreiden en sluiten.

Het vrouwtje is in een heel wat minder opzichtig pakje gestoken. Zij lijkt veel op een wijfjesmus maar heeft veel wit in de zijkanten van de staart en de rug is meer gestreept.

Let u dit voorjaar eens op een mannetje als het zit te zingen, hoewel men het nauwelijks zo kan noemen. Het is meer een gestamel, iets als 'siek - siek - siek - sisi', dat door onze befaamde vogelman, wijlen dr. Jac. P. Thijssen zo treffend onder woorden werd gebracht: "... de eerste drie tonen langzaam en moeilijk, net of hij stottert, de laatste twee, alsof de hinderpaal nu is weggenomen en alles goed zal gaan, maar dan is het ook net uit. Telkens begint hij opnieuw, maar steeds weer met hetzelfde treurige resultaat" (Ik geloof niet dat het beter weergegeven had kunnen worden!)

In de buurt waar een mannetje zit te 'stotteren' bevindt zich veelal het nest, of op de grond of er net even boven, in ruige oeverbegroeiing, riet en biezen, graspollen of bramenwirwar. De toekomstige kinderkamer is altijd uitstekend verborgen tussen de weelderige plantengroei en ziet er uit als een keurig napje van grasstengels, halmpjes en sprietjes, aan de binnenkant gevoerd met nog fijner plantaardig materiaal en haren. Een voltallig legsel bestaat uit vijf fraaie eitjes, die werkelijk een lust zijn om te zien! Het lijken net lichtgekleurde chocoladeeitjes, die betekend zijn met haaltjes, streepjes, adertjes en minuscule vlekjes; het is net of er op is gemorst met een heel fijn straaltje stroop.

Komt men in de buurt van het nest dan proberen de oude vogels de indringers weg te lokken door allerlei verlamingsverschijnselen te vertonen. Zij slijpen zich voort met uitgewaaierde staart en gespreide vlerkjes, vallen dan weer in een soort coma

M. de Jong.

en soms gaan ze zó op in dit afleidingsspel (distraction display) dat ze zich laten pakken, hoewel mij dit nog nooit is gelukt.

Het kroost wordt na elf tot dertien dagen geboren en kruipt altijd te vlug uit de wieg. Soms al na een week en uiteraard kunnen ze dan nog niet vliegen.

De kindertjes houden zich echter schuil tussen de vegetatie, waar ze door de oude vogels van het nodige worden voorzien. Het voedsel is zowel plantaardig (gras- en onkruidzaden en zaadjes van waterplanten) als dierlijk (insekten, larven, slakjes enz.).

Dat een rietgorsvrouwtjes allerminst bang is, blijkt uit een foto in het boek van Barruel 'Leven en gewoonten der vogels'. Een rat heeft het op de rietgorseitjes gemunt, maar het wijfje атаqueert moedig en dat vind ik iets om je hoed voor te lichten!

BELANGRIJKE MEDEDELINGEN

Nieuwe keurmeesters

Voor het examen voor keurmeester van tropische vogels, wildzang, bastaarden en grote parkieten zijn geslaagd de heren:

B. Cox, Spekhouwerstraat 61, Voerendaal
B. Slager, Dorpstraat 79, Enter
M. C. Wijnands, Nico Bergsteynweg 28,
Woudenberg, tel. 03498 - 21 60

Voor het examen voor keurmeester van kleurkanaries zijn geslaagd de heren:

P. J. A. Vermeulen, Pootstraat 16, Nijmegen
J. de Roos, Bosweg 46, Swaagwesteinde
J. M. Derix, Burg. Gerárdstr. 41c, Posterholt
A. Derix, Marktstr. 13, Linne
L. J. Rutjens, Strateris 40, Nederweert
G. J. H. Oude Bruyl, Workenlandem 10,
Bornebroek

P. A. de Nijs, Oranjenassaust. 20, Oudgastel
H. v. d. Berg, Kometenlaan 491, Bilthoven
G. Stroeve, Anjelierstr. 44, Almelo

Voor het examen voor keurmeester van harzers is geslaagd mev. A. G. Kersten-Jansen.

Technische commissie tropen

De technische voor tropische vogels, grasparkieten, grote parkieten, wildzang en bastaarden is als volgt samengesteld:

G. v. d. Watering, St. Theresiastraat 25,
Roosendaal, secretaris

W. J. Mulder, Ververstraat 39, Deventer (belast met alle administratie betreffende opleiding keurmeesters)

H. C. Müller, Lijsterbeslaan 88, Rotterdam-12 (belast met alle aangelegenheden betreffende grasparkieten)

D. J. v. d. Molen, Esschingstraat 80, Dalfsen
Chr. Walraven, Abt Ludolfweg 136, de Bilt

Nieuwe adressen

kleurkanariekeurmeester:

A. Nooteboom, Kloosterweg 9,
Rottum (Gr.)

J. de Blij, Rembrandtstr. 15, Delft
tel. 01730 - 3 20 76

J. de Bruin, Kerkstraat 50, Soest
Tel. 47 09

A. Jansen, Paralelweg 24, Wolfhezen

Volgeboekte keurmeesters:

J. Lensink-Gorssef; H. Kehl;
H. v. Barneveld.

John M. v. Pelt; A. L. van Liempd;
J. Broekhuizen; Chr. Walraven,
A. Jansen

In Memoriam

H. J. Scheffel
H. Bult
J. Ezerman
J. Kroes
A. Schwartzler
J. Driessen
A. Karremans
J. de Wolf
J. van Leeuwen
A. W. de Ruig
D. J. Davelaar
C. Janssen
W. Bakker
J. W. v. d. Avoird
A. P. Jansen
C. van Tiggelen
Adr. v. d. Boogaard

In leven lid van de afd.

Oldebroek
Enschede
Zutphen
Meppel
Vught
Huissen
Halsteren
Oostburg
Papendrecht
Baarn
Apeldoorn
Dreumel
Sneek
Rotterdam
Haarlem
Wouw
Mierlo

Dankbetuiging

Als pas geslaagde keurmeesters voor kleurkanaries en tropische willen wij vanaf deze plaats onze hartelijke dank overbrengen aan onze cursusleiders, de heren G. Dummer uit Geleen en C. v. d. Watering, Roosendaal, voor de wijze waarop zij zich voor ons opgeofferd hebben en aan de keurmeesters en afdelingen waarbij wij als aspirant mochten bijzitten.

Voor kleurkanaries: Rutjens, Derix J., Derix A.
Voor tropische Cox B. A. Derix

Dankbetuiging

Vanaf deze plaats mijn hartelijke dank aan de heer Wieringa, voor de wijze waarop hij 2 jaar lang mij les heeft gegeven. Ook de overige keurmeesters en afdelingen waarbij ik als aspirant mocht bijzitten.

Mevr. A. G. Kersten-Jansen

De 7 gouden horloges die onder alle inzenders van de Internat. T.T. en de voor de wedstrijd aangewezen keurmeesters werden verloot zijn gewonnen door:

Troparkanza, Westeinde 40, Zevenaar.

Ant. Brouwers, Radarstraat 5, Roosendaal.

G. F. Kallansee, Lindenstraat 48, Haarlem.

Mevr. A. van Rheenen, Kruiskenstraat 12,
Brummen.

P. Lieve, Julianastraat 45, Kampen.

J. M. de Bruyn, de Vliegerstraat 4813, R'dam.

A. Span, Gen. Bothastraat 7, Waalwijk.

Afgevoerd wegens contributieschuld

Dhr. A. Verschuur, Hoefkade 176b, Den Haag,
Afd. Den Haag

Dhr. A. Moerdijk, Grotedijk 21, Krabbendijke,
Afd. Krabbendijke

Dhr. P. Overkleef, St. Jorispad 5, Naaldwijk,
Afd. De Lier

keuze uit alle afasteringen

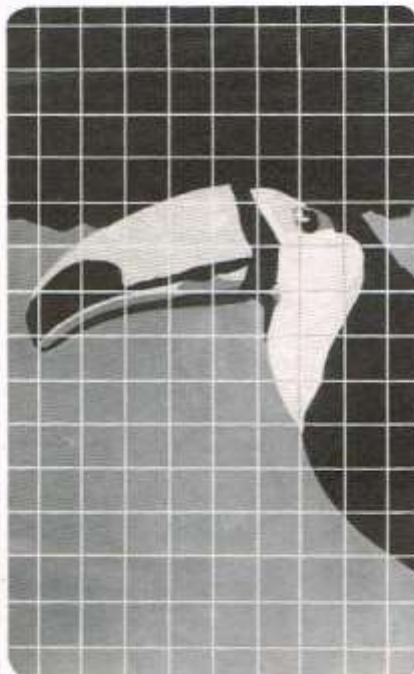
Casnet® Plastic uw vogels vrij in een fraaie, veilige volière

Casnet Plastic komt volledig tegemoet aan de voorkeur van de ware vogelliefhebber: een 'vrij' gezicht op vogels in een fraaie en veilige volière! Casnet Plastic is ragfijn gepuntlast staaldraad, dat van een laag groen plastic is voorzien. Voordeel 1.

De vogels lijken vrij. Voordeel 2. Het materiaal is bijzonder fraai.

Voordeel 3. Het materiaal is uitstekend tegen weersinvloeden en uitwerpselen bestand. Voordeel 4. Het is gemakkelijk

verwerkbaar door perfect regelmatige afmetingen van mazen, rolbreedten en -lengten. Voordeel 5. Het is in verhouding tot de lange levensduur gunstig in aanschaf. Alle reden dus om uw voordeel met Casnet Plastic te doen!

Casnet (3xZn®) vollèregaas op rollen van 25 m
Casnet Plastic (P) vollèregaas op rollen van 50 m

type	maas mm	draad ø mm	standaardbreedte cm
13.50	13	0,60	50-100-150
19.100	19	1,00	100
13.95 P	13	0,65 kern 0,95 totaal	50-100-150

 BEKAERT

Bekaert Nederland N.V., Bezuidenhoutseweg 91, Den Haag.

**HET IS
BIJNA WEER
ZO VER**

Schakel daarom nu langzaam over op opfokvoer. Geef dus

WIMOFOK TOP 55

of

WIMOFOK TOP 55 ROOD

met canthaxantine voor roodfactorige vogels

Wimofok het opfokvoer met een extra toevoeging van de essentiële aminozuren, lysine en methionine. Het opfokvoer, dat de jonge vogels de kans geeft hun erfelijke aanleg wat grootte en vorm betreft volledig te benutten.

Wanneer U dit opfokvoer voor de eerste maal verstrekt moeten de vogels hier even aan wennen. Toevoegingen van wat geraspte wortel of appel of eventueel wat gekiemd zaad, doet het de vogels gemakkelijk leren eten.

DE WITTE MOLEN N.V.

MEEUWEN (N.BR.) - TELEFOON 04165-210-245

**Onmisbare boeken voor
KANARIEKWEKERS**

v. Heerde: Het A.B.C. v.d. Kleurkanariekwaker 5,50
R. v. d. Mark: Kanaries houden als liefhebberij 9,90
Veerkamp:
Handleiding v. d. kleurkanariekwaker 17,50
Weijling: Het boek v. d. zangkanariekwaker 9,75

**Onmisbare boeken voor
PARKIETENKWEKERS**

W. Beckmann:
Handleiding v. d. grasparkietenkwaker 18,50
C. Enchjelm: Papegaaien 5,75
C. Enchjelm: Parkieten 5,75
R. v. d. Mark: Dwergpapegaaien en lori's 8,25
R. v. d. Mark: Hebt u ook al een papegaai? 8,90
Papegaaien en parkieten als liefhebberij 8,25
R. v. d. Mark:
R. v. d. Mark: Parkieten uit Australië 9,50

U KUNT BESTELLEN:

door storting van het verschuldigde bedrag + f 1,—
verzendingkosten per zending, op giro 1067198, met ver-
melding van de boeken, die u wenst t.n.v.

VAN LIESHOUT ZONEN afd. boekhandel
Kofferen 19, postbus 2 — Sint-Oedenrode

404 INSECTICIDE doodt insecten
ONSCHADELJK / GIFVRIJ

GEZA SEPT

**Voorkomt en geneest
virusziekten en infecties.**
Een goedkoop en
afdoend middel dat
eenvoudig toegepast kan
worden:
enige druppels aan het
drinkwater toevoegen
is voldoende.

Populierstraat 121-123
Tel. 070-323930; Den Haag
**W. ROUPPE
VAN DER VOORT**

KLEINE ADVERTENTIES

NU OF NOOIT!

Een eigen Sportbroedmachientje.
Vanaf f 85,— voor 100 Kwartel-eieren of 48 Kippe-
eieren. Capaciteit van 80, 100, 150, 200 eieren enz.
met eierenkeerapparaat voor 50 eieren vanaf f 175,—.
Folders met afbeelding op aanvraag.

A. M. KOKKE

Bredeweg 30 — Groesbeek — Telefoon 08891 - 16 32

AUSTRALISCHE PARKIETEN

Verzorging en kweek in Europa. Dr. H. D. Groen.
Tweede, herziene en vergrote uitgave. Privé editie.
Niet in de boekhandel. Verzending geschiedt franco
na overmaking van f 31,50 per postwissel of giro aan:
Dr. H. D. Groen, Rijkstr.weg 252, Haren (Gr.) Giro 833045

GOEDE ELEKTR. VERWARMING: „ELSTEIN“

Infrarood donkerstralers van 60 tot 1000 Watt en 1 jaar
garantie. Verwarmde drinkbakken en zitstokken. Licht-
schakelklokken, thermostaten en broedmachine onder-
delen, enz.

Vraagt foto-prijscourant

Handelsonderneming J. v. WERKHOVEN
Hildebrandstraat 38, Den Haag, Tel. 070 - 90 75 68

Ussel

De

ei,ei.

een goudgeel
nieuw produkt:

P. Sluis
EIVOER

KONINKLIJKE P. SLUIS N.V., POSTBUS 4, WEESP

Wij bieden U vrijblijvend aan: uit binnen- en buitenvoliërs

Napollons	4,50 ppr	Frankelinkwartels	22,50 ppr	Fairy blue birds of	
Zilverbekjes en loodbekjes	4,50 ppr	Calif. kuifkwartels	45,— ppr	irene bul buls	100,— pst
Bandvinken	5,— ppr	Zilver Chinkwartels	35,— ppr	Kaneelpaapjes	22,50 ppr
Ekstertjes	6,— ppr	Witte jakkwartels	35,— ppr	Witkeelpaapjes	17,50 ppr
Vuurvinken	7,— ppr	Jap. kwartels	17,50 ppr	Zwarte paapjes	15,— ppr
Goudmussen	7,— ppr	Indigovinken opkleur	17,50 pst	Indische nonpareils	20,— ppr
Blauwfazantjes	7,50 ppr	Indigovinken half opkleur	15,— pst	Geelkoptropialen	20,— pst
Oranjeakjes	7,— ppr	Mex. nonpareils opkleur	20,— pst	Bruinkoportelane	6,— pst
Goudbuikjes	9,— ppr	Lazulivinken	20,— pst	Zwartkoportelane	12,50 pst
Mozambiquesijsjes	9,— ppr	Veelkleurenvinken	20,— pst	Kalabulbul	16,50 pst
Edelzangers	9,— ppr	Regenboogvinken	17,50 pst	Roodoorbulbul	17,50 pst
Geelstuitedelzangers	12,50 pst	Blauwebisschoppen	22,50 pst	Witoorbulbul	17,50 pst
Staalvinken	7,— ppr	Mex. kernbijters	22,50 pst	Geelstuitbulbul	20,— pst
Dominicaïnwidas	11,50 ppr	Rode kardinalen	22,50 pst	Oevermynahs	17,50 pst
Paradijswidas opkleur	17,50 ppr	Mex. goudvinken	17,50 pst	Hertenmynahs	22,50 pst
Geelschouderwidas	17,50 pst	Mex. sijsjes	22,50 pst	Pagodamerels	16,50 pst
Geelnekwidas opkleur	20,— pst	Mex. pestvogels	20,— pst	Grijskopmerels	16,50 pst
Koningwidas	25,— pst	Roodkuifkardinalen	17,50 pst	Graasparkieten div. kleuren	7,50 ppr
Tijgervinken	6,— ppr	Gladkopkardinalen	17,50 pst	Deens bont, albino en	
Muskaatvinken	6,— ppr	Groene kardinalen	35,— pst	lutine parkieten	12,50 ppr
Zwartkop en driekleurnonnen		Grijze zebra vinken	6,50 ppr	Valkparkieten	30,— ppr
		Witte zebra vinken	8,— ppr	Regenboogparkieten	25,— ppr
Witkopnonnen	7,50 ppr	Belge zebra vinken	7,— ppr	Blauwvleugel	
Blauwgrijze roodstaartjes	9,— ppr	Maskerzebra vinken	10,— ppr	sperlingparkieten	35,— ppr
St. Helenafazantjes	13,— ppr	Zilvervleugelzebra vinken	12,— ppr	Oranjevleugelparkieten	40,— ppr
Dubbele goudbuikjes	13,— ppr	Jap. meeuwtjes	7,50 ppr	Muisparkieten	32,50 ppr
Angola blauwfazantjes	13,— ppr	Jap. nachtegalen, mannen	15,— pst	Nandayaparkieten	55,— ppr
Roodkopmadines	20,— ppr	Jap. nachtegalen, poppen	8,50 pst	Pruimkopparkieten	40,— ppr
Grenadier wevers op kleur		Zilveroornachtegalen	35,— pst	Halsbandparkieten	22,50 ppr
		Zevenstrepengorsen	17,50 pst	Roseborstbaardparkieten	60,— ppr
Zambiawevers op kleur	20,— ppr	Grijze rijstvogels	7,50 ppr	Peruparkieten	70,— ppr
Roodbekwevers	7,— ppr	Witte rijstvogels	32,50 ppr	Bonteboertjes	37,50 ppr
Oranjewevers	9,— ppr	Safranvinken	15,— pst	Forstenlorries	125,— ppr
Napollionwevers	9,— ppr	Dubbele mozambiquesijsjes		Geelmantellorries	225,— ppr
Grote taxorwevers	15,— ppr	Rodekroonvinken	25,— ppr	Agap personatas	55,— ppr
Grondduifjes	40,— ppr	Boliviaanse kardinaaltjes	16,50 pst	Agap fisheries	47,50 ppr
Diamantduifjes	20,— ppr	Soldatenspreuwen	25,— pst	Agap rosecellis	35,— ppr
Zwartmaskerduifjes	17,50 ppr	Roodborstropialen	20,— pst	Zwartkoppegeaaien	80,— pst
Zebra duifjes	25,— ppr	Surinaamse glansmerels	17,50 pst	Geelvoorhoofdpegeaaien	vanaf 135,— pst
Peruduifjes	30,— ppr	Afrikaanse glansmerels	17,50 pst	Grijze roodstaartpegeaaien	vanaf 150,— pst
Senegalduijjes	25,— ppr	Purperglansmerels	25,— pst	Roodkoppegeaaien	150,— pst
Staalvleekduifjes	25,— ppr	Andermanmerels	27,50 pst	Dubbele geelvoorhoofdpegeaaien	150,— pst
Lachduifjes	20,— ppr	Chin. spottijsters	40,— pst		
Chinese dwergkwartels	11,50 ppr	Shamajijsters	50,— pst		
Regenkwartels	20,— ppr	Bladvogels	40,— pst		
Roodeboskwartels	22,50 ppr				

Kanaries mannen en poppen in diverse kleuren, prijs op aanvraag.

Conditie: Niet franco, Rembours. Minimum orders f 15,—, verpakking f 1,50 per kistje. Levende aankomst en kwaliteit gegarandeerd. Reclames binnen 2 dagen. Onze magazijnen zijn dagelijks geopend tot 5.30 uur. Zondags t/m 31 aug. tot 4 uur. In onderstaande plaatsen en data zijn wij met een grote collectie vogels voor verkoop. Waar U dan zelf Uw keus kunt maken en vrachtkosten bespaart.
 SPIJKENISSE, Verenigingsgebouw „t kontakt“, Vreedehofstr. 14, van 9 uur tot 2.30 uur; 22 maart, 19 april en 17 mei.
 SCHAGEN, Hotel de Roode Leeuw, Markt 15, van 9 uur tot 2.30 uur; 29 maart, 26 april en 24 mei.
 DRACHTEN, Het Wapen van Drachten, Zuidkade 13, van 9 uur tot 2.30 uur; 12 april, 3 mei en 31 mei.
 BOLSWARD, Rest. de Groenewelden, Sneekerstraat 2, van 9 uur tot 2.30 uur; 5 april en 10 mei.

„WIRIKA“, Elschotseweg 15, Schijndel, Tel. 04104 - 23 55

over de gehele wereld

TOVO ZONDER CAROTEEN
 VOOR ALLE ZAADETENDE
 VOGELS

1/1 kg. f 2,50
 1/2 " " 1,40
 1/4 " " 0,85
 1/10 " " 0,40

Een der
 gebruiksklare
 voeders van
EEN VIJF EENHEID
 voor kwekend Nederland
 in de loop der jaren
 een begrip
 geworden.

V.V.R. VOGEL VOEDERFABRIEK

Koninginelaan 108, Rijswijk (Z.-H.), Telefoon 070-8634022, Postrekening: 176888.

VOGELHANDEL REIN v. d. VEEN GOOR

Gordelgraavinken	35.— ppr
Diamantvinken	50.— ppr
Bandvinken	5.— ppr
Rode kroonvink	20.— pst
Gouldamedines	85.— ppr
Driekleuonnonen	6,50 ppr
Zwartkopnonnen	7.— ppr
Abb. Geerbuikastrilde	14,50 ppr
Caresastrilde	35.— ppr
Rode Druppelstrilde	65.— ppr
Binzenastrilde	35.— ppr
Spitstaartamedines	35.— ppr
Kanarie mannen	12,50 pst
Diamantduifjes	20.— ppr
Rotsduifjes	20.— ppr
St. Heinafazantjes	15.— ppr
Zilverbokjes	4.— ppr
Edelzengers	9.— ppr
Mozambiquesijes	9.— ppr
Japane Meeuwjes	6.— ppr
Rijstvogels	7.— ppr
Witte Rijstvogels	35.— ppr
Dominaan wida's, man	10.— pst
Paradijs wida's, man	12,50 pst
Citroenwevers	8.— ppr
Dottergele wevers	8.— ppr
Groenekardinaal	32,50 pst
Roodkultkardinaal	19.— pst
Dwergkwartels	11.— ppr
Zilverkwartels	30.— ppr
Kultkwartels	40.— ppr
Pruimkopparkiet	40.— ppr
Tamme papegaa	145.— pst
Halsbandparkiet	20.— ppr
Grasparkieten	7.— ppr
Lutino	10.— ppr
Albino	10.— ppr
Deens bonte	10.— ppr
Valkparkieten	27,50 ppr
Muisparkieten	30.— ppr
Roodrug parkieten	65.— ppr
Bourke parkieten	65.— ppr
Bruinoor parkieten	60.— ppr
Pr. Rosella's	190.— ppr
Turquoiseines	100.— ppr
Agapornis Fischeri	47,50 ppr
Agapornis Personata	50.— ppr
Agapornis Taranta	32,50 ppr
Jap. Nachtegale, man	14,50 pst
Jap. Nachtegale, pop	8,50 pst
Schama Ijster	57,50 pst
Rode kardinaal	22,50 pst
Zebra vinken grijs	6.— ppr
Zebra vinken Isabel	7.— ppr
Zebra vinken wit	9.— ppr
Zebra vinken masker	11.— ppr
Zebra vinken zilvervleugel	11.— ppr
Nandaya parkieten	50.— ppr
Diamantduifjes 1 zilver en 1 split	80.— ppr
Zwartkop Goulds	150.— ppr
Bichinowestrilde	50.— ppr
Purperglans merels	17,50 pst
Napoliens	4.— ppr
Zilverbokjes	4.— ppr
Blauwfazant	7,50 ppr
Blauwgrijs roodstaartje	9.— ppr
Blauwe personata's verwscht	200.— ppr
Jap. kwartels	15.— ppr
Vuurvleugelparkieten	47,50 ppr
Kanarie vleugelparkieten	35.— ppr
Ind. nonpareils	20.— ppr
Mex. nonpareils	45.— ppr

vanaf

's Maandags gesloten. 's Zondags van 9-2 u. geopend.
Verzendingen onder rembours.
minimum orders f 15.—

GROTESTRAAT 69
TEL. (05470) 2623

FELLER DONKERDER ROOD DOOR:

RED-FOOD

Rood Pigment-poeder

Nu nog feller donkerder rode kleur, zowel bij het kweken van rode kanaries uit gele ouders als voor het behouden en opwekken van de rode kleur.

Dhr. G. de Jong, 2e Oosterparkstraat 82', Amsterdam-O. schrijft:

„M'n vogels krijgen regelmatig RED-FOOD. Ik heb mijn vogels nog nooit zo mooi op kleur gehad.“

GECO-LABOR, VENLO, OTTOSTRAAT 5

Gratis folders met tevredenheidsbuitelingen

404

Een volkomen veilig en gifvrij insecticide.

Doodt feilloos alle insecten

In huizen, hokken, koolen, manden etc.

**W. ROUPPE
VAN DER VOORT**

AVIMEX

ENGELSE KANARIËS, Direkte import! Kleuren Zangkanaries, Tropische Vogels, Parkieten, Papegaaien, Speciale en Zeldzame soorten vogels. Steeds iets apart. Elke week nieuwe import uit alle werelddelen! Grote sortering Kooien, Zaden, Voeders, Vogelboeken, Broedbenodigdheden, enz.

AVIMEX Import - Export
Violettenstraat 8 (bij de Westerstraat)
Amsterdam-C. Tel. (020) 23 93 87.

Geopend elke dag van 9-6 uur. Zondags gesloten.

"ANIMALI"

Internationaal Vogel- en Apenpark
Postbus 291 - EINDHOVEN
Tel. (040) 13738 - Giro: 1069257
Algemene Bank Nederland n.v.

Hiermede bieden wij U vrijblijvend aan:
(verzending niet franco, verpakking / 1,50,
minimum orders / 15,-, levende aankomst
gegarandeerd).

Jap. Nachtegaal, mannen	
13,50 p st, bij 5 stuks	12,- p st
Jonge man Kanarie / 12,- p st, bij 5 st	/ 11,- p st
Jonge pop Kanarie	6,- p st, bij 10 st 5,50 p st
Intensief rode kanaries, mannen en poppen	25,- p st
Zalmrode kanaries, mannen	24,- p st
Zalmrode kanaries, poppen	22,- p st
Isabel rode kanaries, mannen	24,- p st
Isabel rode kanaries, poppen	22,- p st
Agaat rode kanaries, mannen	24,- p st
Agaat rode kanaries, poppen	22,- p st
Bruinrode kanaries, mannen	24,- p st
Bruinrode kanaries, poppen	22,- p st
Bronzrode kanaries, mannen	24,- p st
Bronzrode kanaries, poppen	22,- p st
Extra dieprode kanaries, mannen en poppen	33,- p st
Ivoorkanaries, mannen en poppen	33,- p st
Pastelkanaries, mannen en poppen	33,- p st
Witte Kanaries, mannen	18,- p st
Witte Kanaries, poppen	13,50 p st
Bastaardpuffers, goede zangers	20,- p st
Roodkopguldamadines	80,- p p
Lauchgrüne Papagei-amadine	
20,- p p, bij 10 paar	15,- p p
Geelschouderwida's	22,- p st
Paradijswida's	15,- p p
Dominicaanwida's	13,- p p
Oranjewevers, op kleur	9,- p p
Dottergelewevers	9,- p p
Napoleonwevers	9,- p p
Roodbekwevers	6,50 p p
Grote Textorwevers	13,50 p p
Bronzemantjes	11,- p p
Mex. Zwartkopkernbijters	27,50 p st
Halsband Ammerinken	20,- p st
Groene tijgervinken	27,50 p p
Grijze Rijsvogels 7,- p p, bij 10 paar	7,- p p
Kala Bulhuls	16,50 p st
Purper Glanspreeuwen	20,- p st
Zuidamerikaanse Glanspreeuwen	16,50 p st
Geelnavel Perduifjes	33,- p p
Carolinaduiven	70,- p p
Afrikaanse Staalvlekduifjes	33,- p p
Geelopperduifjes	35,- p p
Sengalduiven	30,- p p
Japanse Meeuwjes 9,- p p, bij 10 paar	7,- p p
Zebravinken, wit 10,- p p, bij 5 paar	8,- p p
Zebravinken, grijs 7,- p p, bij 10 paar	6,- p p
Zebravinken, bruin 8,- p p, bij 10 paar	7,- p p
Zebravinken, masker	13,- p p
Zebravinken, zilvervleugel	14,- p p
Halsbandparkieten 20,- p p, bij 5 paar	18,- p p
St. Thomasparkieten	45,- p p
Rose Borsbaardparkieten	70,- p p
Agapornis roseicollis	33,- p p
Agapornis personata	55,- p p
Agapornis fischeri	45,- p p
Grasparkieten	7,- p p
Deense bonze Lutino- en Albino-parkieten	12,- p p
Violetparkieten	20,- p p
Geelmantellorries	300,- p p
Rode Lorries	prijz op aanvr.

Vrouwenlorries	prijz op aanvr.
Purperoglorries	prijz op aanvr.
Fosterlorries	125,- p p
Prunekopparkieten 40,- p p, bij 3 paar	35,- p p
Derbyan Parkieten	350,- p p
Roodrugparkieten uit buitenvolière	70,- p p
Bourksparkieten " "	70,- p p
Turquoiseines	prijz op aanvr.
Valkparkieten	40,- p p
Vuurvleugelparkieten	60,- p p
Geelvleugelparkieten	30,- p p
Sperlingdwergpapegaaitjes	35,- p p
Roodkopparkieten	80,- p p
Nandaya Parkieten	65,- p p
Pracht Rosella's	prijz op aanvr.
Witborstcaicadwergpapegaaitjes	prijz op aanvr.
Geelnavel Kita's	85,- p st
Witkuijgaaien	40,- p st
Mexicaanse Langstaart Gaaien	200,- p st
Witwang Touraco's	200,- p st
Roodkuif Touraco's	250,- p st
Livingstone Touraco's	prijz op aanvr.
Zwavelborsttoekans, prachtvogels	500,- p p
Plaatnavel bergtoekans	450,- p p
Dwergara's	130,- p st
Dubbele Geelkop Amazones, Mexico	150,- p st
Geelvoorhoofd Amazones	135,- p st
Grijze Roodstaart Papegaaien, tam,	150,- p st
met garantie op spreken bij 3 stuks	140,- p st
Grijze Roodstaart Papegaaien, handtam,	180,- p st
met garantie op spreken	
Edelpapegaaien	prijz op aanvr.
Kleine Geelkuif Kakatoes	125,- p st
Molukken Kakatoes	prijz op aanvr.
Groenvleugel Ara's	225,- p st
Geelblauwe Ara's	225,- p st
Rode Geelvleugel Ara's	250,- p st
Grote Java Beo's, sprekkend	250,- p st
Middelbeo's	75,- p st
Kleine Geelkop Beo's	35,- p st
Oevermayna's	15,- p st
Geelkop Troupialen	18,- p st
Meerblauwe Palmtangara's	40,- p st
Violetpalmtangara's	40,- p st
Zwarte Geelrugpalmtangara's, zeer mooi	35,- p st
Chinese Dwerkwartels	12,- p p
bij 3 paar	10,- p p
Chinese Dwerkwartels, hennen	9,- p st
Zilver Chinese Dwerkwartels	35,- p p
bij 3 paar	30,- p p
Rode Boskwartels 28,- p p, bij 5 paar	20,- p p
Zwarte Francolines	80,- p p
Witte Chinese Regenkwartels	60,- p p
Diamantduiven 20,- p p, bij 5 paar	18,- p p
Australische Kuiltduiven	80,- p p
Fairy Bluebirds	prijz op aanvr.
Spitsstaart Amadinen 40,- p p, bij 3 paar	35,- p p
Gordelgrasvinken	40,- p p

VERDER AAN TE BIJEN :

Mooie kleine Capucijn Aapjes	150,- p st
Mooie kleine Eekhoorn Aapjes	95,- p st
Kleine groene Meerkatten	130,- p st
Rhesus Apen	175,- p st
PINSE Marmoset Aapjes	85,- p st
Spin- of slingerapen	prijz op aanvr.
Blauwe Pauwen - Witte Pauwen - Edwardfazant,	
hazn - Gele Goudfazanten - Goudfazanten - Lady	
Amherst Fazanten - Zilverfazanten - Elliotfazanten	
- Glasfazanten.	
Kroonkranen - Jufferkranen - Saruskranen.	
Smitent eenden - Pijlstaart eenden - Winteralangen	
- Casarca eenden - Grote Purperallen - Witte	
Zwanen - Zwarte Zwanen - Nijlganzen en Pool-	
of Sneeuwganzen.	

SPECIALE AANBIEDING: Verchroomde papegaaienkool met grijze Roodstaart-papegaai, garantie op spreken, totaal f 200,-

WIJ KOPEN OP: FRETEN. ALLE HOEVEELHEDEN!

Wissel

De